

BULLETIN

LEGISLATIVA — KOMENTÁŘE — INFORMACE

Přínosy systému RIS® pro účetní firmy a účetnictví obecně

- :: jednoduše od prvotního účetního dokladu k daňovému přiznání
- :: automatizované účetní operace v reálném čase včetně předkontací
- :: podpora mezinárodního výkaznictví a účetních standardů
- :: tvorba reportů a výkazů, importy a exporty
- :: vysoká bezpečnost systému a konzistence dat
- :: kontrola chybových stavů, monitorování probíhajících transakcí
- :: vedení, zpracování a konsolidace více účetních jednotek bez omezení za bezkonkurenčních licenčních podmínek

Co je Racionalizovaný informační systém RIS®

- :: FINANČNÍ a ÚČETNÍ OKRUH finanční účetnictví, evidence majetku, insolvence, účtový rozvrh a předkontace, saldo, DPH, uzávěrky a výkazy, střediskové a zakázkové účetnictví, controlling a manažerská nadstavba, pokladna, bankovní operace, mzdy
- :: OBCHODNÍ a VÝROBNÍ OKRUH
- :: INFORMAČNÍ OKRUH

BULLETIN 3/2013

LEGISLATIVA — KOMENTÁŘE

Z Koordinačního výboru GFŘ a KDP ČR	
Uplatnění daňového odpočtu u darů poskytnutých ze společného jmění manželů	2
Ručení za nespolehlivého plátce	5
Zdanění soustavné činnosti po 1. 1. 2014	7
Změny v právní úpravě daně z přidané hodnoty od roku 2014	9
K čemu vede alibismus při formulaci právních předpisů, aneb proč je důležité pozorně číst účetní předpisy?	15
Nová legislativa	21
Informace Ministerstva financí a Finanční správy ČR	28

JUDIKÁTY

Ze Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR	31
--	----

INFORMACE

K trestněprávním souvislostem porušení účetních předpisů — informace a judikatura	34
Monitor	37
Zákulisí	42

POZVÁNKY

Pozvánky na vzdělávací akce Komory	47
------------------------------------	----

Z KOORDINAČNÍHO VÝBORU GFŘ A KDP ČR

Uplatnění daňového odpočtu u darů poskytnutých ze společného jmění manželů

(č. 407/11.09.13 – uzavřeno dne 11. září 2013)

Předkládá:

MARTIN KOPECKÝ, daňový poradce, č. osvědčení 3826

SITUACE

Cílem příspěvku je vyjasnit uplatnění daňového odpočtu u darů poskytnutých ze společného jmění manželů v případě, kdy je darovací smlouva uzavřena pouze jedním z manželů v rámci obvyklé správy majetku.

ANALÝZA

Podle § 15 odst. 1 zákona o daních z příjmů (dále jen „ZDP“) lze od základu daně odečíst hodnotu darů poskytnutých vymezeným osobám na vymezené účely, pokud úhrnná hodnota darů ve zdaňovacím období přesáhne 2% ze základu daně anebo činí alespoň 1 000 Kč. V úhrnu lze odečíst nejvýše 10% ze základu daně.

ZDP u těchto darů na rozdíl např. od výslovné úpravy uvedené v § 15 odst. 4 ZDP pro účely uplatnění odpočtu úroků z úvěrů na pořízení bytové potřeby, nestanoví, zda a jak mohou manželé mezi sebou dar rozdělit a uplatnit ve svých daňových přiznáních v případě, kdy darovaný majetek patří do společného jmění manželů.

Podle § 145 občanského zákoníku majetek, který tvoří společné jmění manželů, užívají a udržují oba manželé společně. Obvyklou správou majetku náležejícího do společného jmění manželů může vykonávat každý z manželů. V ostatních záležitostech je třeba souhlasu obou manželů; jinak je právní úkon neplatný. Závazky, které tvoří společné jmění manželů, plní oba manželé

společně a nerozdílně. Z právních úkonů týkajících se společného jmění manželů jsou oprávněni a povinni oba manželé společně a nerozdílně.

Z výše uvedené právní úpravy plyne, že aby mohl jeden z manželů uzavřít darovací smlouvu, která se týká majetku ve společném jmění manželů (pokud výše daru není excesivní), nepotřebuje k tomu předem souhlas druhého z manželů, byť takováto smlouva přímo zasahuje do majetkové sféry druhého z manželů.

Platí tedy, že pokud jeden z manželů uzavře darovací smlouvu, poskytují dar oba manželé společně a nerozdílně, aniž by byl stanoven poměr, v jakém oba manželé dar poskytují. Z hlediska obdarovaného je bez významu, zda darovací smlouvu uzavírají oba manželé nebo v rámci zákonného jednatelského oprávnění pouze jeden z manželů.

V praxi se může stát, že hodnota daru překročí 10% základu daně jednoho z manželů, ale nepřekročí 10% součtu základů daně obou manželů. V takovém případě, pokud je hodnota daru alespoň 1 000 Kč, je podle názoru předkladatele možné dar mezi manžele v libovolném poměru rozdělit, neboť jsou splněny všechny podmínky uvedené v ZDP.

Z hlediska předkladatele se jeví jako přílišný formalismus, pokud by manželé museli uzavírat v uvedené situaci dvě samostatné darovací smlouvy, každou do výše limitu podle ZDP. Navíc

pokud jeden z manželů uzavírá darovací smlouvu, pak ji uzavírá nejenom za sebe, ale na základě zákonného jednatelského oprávnění ji uzavírá i za druhého z manželů.

Předkladatel podřídně odkazuje na již neúčinnou úpravu společného jmění manželů v § 13a ZDP a související výklad ministerstva financí, podle kterého „hodnotu daru může od základu daně odečíst ten z manželů, který dar poskytl, a to až do výše 10% svého základu daně. Jedná se o celý základ daně manžela (manželky), nikoli jen o jeho polovinu. Činí-li např. celkový základ daně manžela (tj. před rozdělením) 300 000 Kč s tím, že manželka nemá žádné zdanitelné příjmy, může manžel, při splnění zákonných podmínek, odečíst hodnotu daru až do výše 30 000 Kč. Manželka však v tomto případě žádnou hodnotu daru odečíst nemůže, neboť její základ daně je roven nule. V případě, že dar poskytli oba manželé, může si hodnotu daru uplatnit každý z nich v poměru, v jakém se na poskytnutí daru podílel“.

Podle převažujících výkladů k § 145 občanského zákoníku i související judikatury platí, že každý z manželů má vlastnické právo k celé věci ve společném jmění, jenž je ovšem omezeno stejným právem druhého manžela. Z charakteru tohoto „solidární“ vlastnictví tedy vyplývá, že by

pro darování (a tedy i pro odpočet) nemělo být podstatné, kdo v rámci obvyklé správy majetku podepsal darovací smlouvu nebo z jakého účtu byl dar odeslán.

Nelze tedy uplatnit ani analogii k úpravě § 10 odst. 2 ZDP, neboť tato úprava se vztahuje pouze k rozdělení společně dosažených příjmů, a v souladu s ustálenou judikaturou by v tomto případě šlo o analogii v neprospěch poplatníka, která je nepřípustná.

ZÁVĚR

V případě daru poskytnutého ze společného jmění manželů si mohou manželé pro účely odpočtu podle § 15 odst. 1 ZDP rozdělit výši daru mezi sebe bez dalšího omezení. Z hlediska správy daně bude přílohou priznání u manžela, který darovací smlouvu neuzavřel, kopie darovací smlouvy uzavřené druhým z manželů a prohlášení obou manželů, že dar byl poskytnut ze společného jmění manželů a darovací smlouva byla uzavřena se souhlasem obou manželů v rámci obvyklé správy společného jmění.

Navrhujeme přijmout výše uvedený závěr a po projednání příspěvku na Koordinačním výboru doporučujeme přijatý závěr vhodným způsobem publikovat.

STANOVISKO GENERÁLNÍHO FINANČNÍHO ŘEDITELSTVÍ

Souhlas se závěry. Jako nezdanitelnou část základu daně ve výši poskytnutých darů mohou za podmínek podle § 15 odst. 1 ZDP uplatnit jak podnikatelé ve svém daňovém priznání, tak i zaměstnanci prostřednictvím ročního zúčtování u svého zaměstnavatele. Dar může mít charakter finanční částky, movité či nemovité věci a poskytnuté služby (dále jen dar věci).

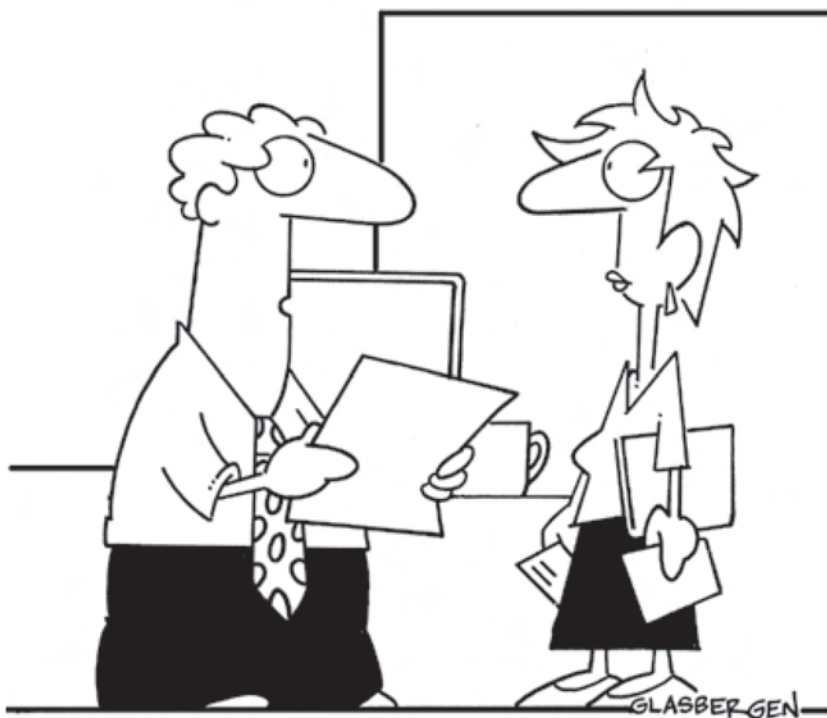
SJM upravuje § 143 a násl. občanského zákoníku, kde je také uvedeno, co SJM tvoří a co do SJM nepatří. Vlastnická práva a povinnosti k věcem ve SJM náleží v plném rozsahu oběma manželům (manželé nejsou spoluvlastníky věcí ve SJM, ale oba tyto věci společně a nerozdílně vlastní). K běžné správě majetku náležejícího do SJM je oprávněn každý z manželů samostatně, v ostatních věcech (např. prodej, pronájem) je třeba souhlasu obou manželů. O poskytnutí daru ze SJM tedy rozhodují oba manželé, neboť každý z manželů má vlastnické právo k celé věci a to je omezeno stejným právem druhého manžela (za předpokladu, že manželé nemají zúžené SJM).

Správné uplatnění hodnoty daru je nutné prokázat – viz důkazní břemeno daňového subjektu.

- Dar obvykle uplatňuje ten z manželů, který dar svým jménem poskytl a je uveden na darovací smlouvě.

- Pokud dar poskytli oba manželé dohromady ze SJM, mohou se dohodnout, kdo z nich a jakou část hodnoty daru uplatní. Na darovací smlouvě by měli být jako dárci uvedeni oba manželé. V případě, že z darovací smlouvy nevyplývá kolik kdo uplatní, tak samotná smlouva k uplatnění nestačí, je nutné dále doložit jakou výši poskytnutého daru uplatní/il každý z nich (vyloučení duplicity).
- Dar může uplatnit i druhý z manželů, který není na darovací smlouvě uveden. V případě, že z darovací smlouvy nevyplývá, že bude uplatňovat druhý z manželů, tak samotná smlouva k uplatnění nestačí, je nutné dále doložit, že dar byl poskytnut ze SJM a že neuplatnil ho ten, který je uveden na darovací smlouvě (vyloučení duplicity).

Současně upozorňujeme na významné změny v institutu společného jmění, které vstoupí v účinnost společně s novým občanským zákoníkem. Vzhledem k novému institutu „smluvného režimu“ nebude možno jednoduchým paušálním způsobem přistupovat k uvedenému tématu a bude nutno posuzovat každý jednotlivý případ podle jeho vlastních specifických okolností.

Jakmile vyřešíme jeden problém, objeví se další. Takže tento problém neřešme, dokud to jen půjde.
Převzato z e15.cz

Ručení za nespolehlivého plátce

(č. 413/13.11.13 – uzavřeno dne 13. listopadu 2013)

Předkládá:

ING. JAN RAMBOUSEK, LL.M., daňový poradce, č. osvědčení 693

Novela zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (dále jen „ZDPH“) účinná od 1. ledna 2013 přinesla do zákona § 109 odst. 3, podle kterého příjemce zdanitelného plnění ručí za nezaplacenou daň, pokud je ke dni uskutečnění zdanitelného plnění zveřejněna informace o tom, že poskytovatel je nespolehlivým plátcem.

Toto ustanovení nevzalo v úvahu, že v praxi jsou často poskytovány zálohy, ze kterých si příjemce uplatnil nárok na odpočet daně. Pokud tedy příjemce zdanitelného plnění poskytuje zálohy a průběžně si kontroluje, zda jeho dodavatel není v seznamu nespolehlivých plátců, může být ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nemile překvapen, když zjistí, že jeho dodavatel je zapsán do seznamu nespolehlivých plátců, protože tím, podle doslovné dikce zákona, je ručitelem i za daň z přidané hodnoty uplatněnou z poskytnutých záloh.

Důvodová zpráva k tomu uvádí: „V souvislosti se zavedením statusu nespolehlivý plátce v § 106a, se upravuje ručení za nezaplacenou daň. Vzhledem k tomu, že informace o tom, že plátce je nespolehlivým plátcem, bude veřejně dostupná, může si kterýkoli plátce ověřit, s kým obchoduje, nebo obchodovat zamýšlí. V případě, že si plátce nezkontroluje, zda se jedná o nespolehlivého plátce, nebo navzdory tomu, že se jedná o nespolehlivého plátce, s ním bude obchodovat, bude ručit za nezaplacenou daň ze zdanitelného plnění, které od takového plátce přijme.“

Je tedy zřejmé, že důvodová zpráva nepředpokládá, že by měl plátce ručit i za daň v době, kdy tuto informaci nemohl mít.

Při původním zavedení institutu ručení byl předpokládán znalostní test, viz důvodová zpráva: *Podmínkou podle odst. 1 je tzv. „znalostní test“ ohledně vědomosti určitých skutečností (dále uvedených v jednotlivých písmenech ustanovení), přičemž z hlediska zavinění postačuje tzv. nevědomá nedbalost odběratele ohledně těchto skutečností, tj. zavinění je možné ve formě úmyslu, vědomé nedbalosti (věděl) nebo dokonce nevědomé nedbalosti (vědět měl a mohl). Z hlediska vymezení slovního spojení „vědět měl a mohl“ je tudíž potřeba vyjít z doktríny trestního práva, neboť nevědomá nedbalost je upravena v ustanovení § 16 odst. b) trestního zákoníku. To znamená, že uvedené ustanovení by mělo být aplikováno v případě, že plátce vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že tyto skutečnosti nastanou.*

Podle judikátu C-499/10 **Vlaamse Oliemaatschappij NV**, je možné ručení požadovat po plátcích pouze tehdy, pokud neučinil všechna dostupná opatření, která po něm lze požadovat. Po plátcích nelze požadovat, aby odhadl, kdy a zda vůbec, bude jeho dodavatel uveden v seznamu nespolehlivých plátců.

ZÁVĚR:

Z výše uvedených důvodů tedy nelze po plátcích požadovat ručení za nárokovanou daň před datem, než byl jeho dodavatel uveřejněn v seznamu nespolehlivých plátců.

Navrhujeme tento závěr publikovat a v další novele ZDPH upravit text zákona.

STANOVISKO GENERÁLNÍHO FINANČNÍHO ŘEDITELSTVÍ

Obavy z ručení podle § 109 odst. 3 ZDPH za celou daň, týkající se uskutečnění zdanitelného plnění při poskytování záloh před uskutečněním tohoto plnění, ze kterých dodavatel (příjemce

zálohy) nezaplatil daň, vycházejí jen z textu tohoto ustanovení bez zohlednění povinností souvisejících s přijímáním záloh a bez zohlednění způsobu stanovení základu daně a výše daně v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění, pokud mu předcházejí zálohové platby.

V předmětném případě, bylo-li by postupováno podle zákona, měl příjemce platby před uskutečněním plnění povinnost přiznat a zaplatit daň podle § 21 odst. 1 ZDPH a vystavit daňový doklad podle § 28 odst. 2 písm. c) do 15 dnů ode dne, kdy vznikla povinnost přiznat daň. Pokud v tento okamžik plátce jako budoucí dodavatel nezaplatil státu daň, ale nebyl o něm zveřejněn údaj, že je nespolehlivým plátcem, mohl budoucí odběratel nárokovat odpočet ze zaplacené zálohy bez obavy z ručení.

Při uskutečnění plnění, kterému předcházely zálohové platby, u nichž vznikla povinnost přiznat daň, se základ daně stanoví podle § 37a ZDPH ve výši rozdílu mezi základem daně celkového plnění a základem daně ze záloh. Daň v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění proto v takovém případě nemůže být celkovou daní – včetně daně ze záloh, ale jen daní z dosud nezdaněného rozdílu. Nezaplacenou daní, za kterou příjemce plnění ručí z důvodu, že v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění je jeho poskytovatel nespolehlivým plátcem, tak nemůže být daň vypočtená ze základu podle § 36 odst. 1 ZDPH.

K navrženému závěru:

- už ze samotné podstaty tohoto typu ručení ho nelze uplatňovat na plnění, která nastala dříve, než byl údaj o nespolehlivosti dodavatele odběrateli dostupný,
- když vznikne povinnost přiznat daň z úplaty přijaté před uskutečněním zdanitelného plnění nestanoví se základ daně a daň k DUZP v celkové výši.

*Přepočítal jsem vaše investice a zjistil jsem, že můžete předčasně odejít do důchodu!
V poslední den můžete odejít z práce už v 16.30 místo v 17 hodin.*

Převzato z e15.cz

Zdanění soustavné činnosti po 1. 1. 2014

(č. 417/18.12.13 – uzavřeno dne 18. prosince 2013)

Předkládá:

JUDR. DANIEL KREMPA, daňový poradce, č. osvědčení 4126

Účelem tohoto příspěvku je snaha o odstranění pochybností, které mohou vzniknout při interpretaci nově zavedeného názvosloví v § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), jež upravuje vládní návrh zákonného opatření Senátu o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů (dále jen „zákonné opatření Senátu“).

Cílem příspěvku je objasnit aplikaci terminologických změn ve vztahu k určení dílčích základů daně podle § 7 ZDP a § 9 ZDP, případně i § 10 ZDP.

1. POPIS PROBLEMATIKY

V současné době zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje v § 2 explicitní definici podnikání, která říká: *„Podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.“*

Od roku 2014 nabývá účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“), který neobsahuje definici podnikání, ale vymezuje v § 420 tzv. „soustavnou činnost podnikatele“.

„Kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.“

Tato definice NOZ umožňuje posuzovat každou osobu vykonávající soustavnou činnost za účelem zisku, na vlastní účet a zodpovědnost jako podnikatele a činnost jako podnikání. To však platí pouze, pokud je činnost vykonávána živnostenským nebo obdobným způsobem.

V souvislosti se schválením zákonného opatření Senátu, které přineslo terminologické změny v ZDP, se domníváme, že by se mohla objevit

snaha o novou interpretaci způsobu zdanění příjmů z dlouhodobé činnosti, která však není dnes vykonávána podnikatelem.

Na základě zákonného opatření Senátu, byl v § 7 ZDP, resp. v celém ZDP, pojem „příjmy z podnikání a jiné samostatně výdělečné činnosti“ nahrazen pojmem „příjmy ze samostatné činnosti“.

Již jsme se setkali s interpretací, že jakékoliv příjmy splňující podmínku soustavné činnosti, která je vykonávána na vlastní zodpovědnost a za účelem dosažení zisku, se budou zahrnovat pod § 7 ZDP.

Otázkou by pak bylo, zda např. příjmy z dlouhodobého pronájmu se mají podřadit pod dílčí základ daně podle § 7 ZDP nebo stále podléhají zdanění podle speciálního ustanovení § 9 ZDP.

2. ANALÝZA

Důvodová zpráva zákonného opatření Senátu říká, že názvosloví zavedené v § 7 ZDP je legislativně technickou úpravou v návaznosti na zavedení pojmu „příjmy ze samostatné činnosti“, přičemž věcný rozsah příjmů zdaňovaných podle § 7 ZDP zůstává stejný.

§ 7 odst. 1 a 2 ZDP taxativně vymezuje činnosti, které lze považovat za příjmy z podnikání a jiné samostatně výdělečné činnosti pro účely ZDP.

§ 9 ZDP poté negativně vymezuje činnosti, jež lze považovat za zdanitelný příjem podle tohoto paragrafu jako „příjmy z nájmu, pokud nejde o příjmy uvedené v § 6 až 8“. Přičemž v § 7 odst. 2 ZDP se výslovně uvádí, že příjem ze samostatné činnosti je nájem majetku zařazeného v obchodním majetku. Lze dovést, že příjmy z nájmu jiného majetku mají být vždy zdaňovány podle speciálního ustanovení § 9 ZDP.

Ačkoliv dlouhodobý pronájem může být považována za soustavnou činnost, jejímž účelem je i dosažení zisku, na základě výše uvedeného se domníváme, že příjmy z dlouhodobého pronájmu

majetku nezařazeného v obchodním majetku podnikatele nelze považovat za samostatnou činnost podle § 7 ZDP. V případě pronájmu majetku, který je pojmově správou majetku, nikoliv podnikáním pak nepůjde o činnost vykonávanou živnostenským nebo obdobným způsobem.

Obdobně by se mělo postupovat i v případě výkonu jiných opakovaných činností. Tj. např. v případě provádění opakovaných nákupů a prodejů cenných papírů, budou příjmy primárně zdanitelné v souladu se speciálním ustanovením § 10 ZDP, a to až do okamžiku, kdy osoba získá příslušné živnostenské oprávnění pro výkon této činnosti. Pokud tedy u poplatníka nevznikne povinnost získat živnostenské nebo jiné oprávnění k provozování takové činnosti nebo takové oprávnění nezíská, nesplní podmínky § 7 ZDP a příjmy se budou zdaňovat v souladu s § 10 ZDP.

Tento závěr vyplývá např. i z rozhodnutí NSS 5 Afs 148/2006.

Lze tedy uzavřít, že ani v případě dalších typů příjmů nedojde od 1. 1. 2014 ke změně a rozšíření rozsahu § 7 ZDP.

3. ZÁVĚR

Vzhledem k výše uvedenému se domníváme, že pokud majetek, který je předmětem pronájmu, není zahrnut do obchodního majetku, tak příjmy plynoucí poplatníkovi z pronájmu majetku, budou i po 1. 1. 2014 nadále považovány za příjmy podle § 9 ZDP.

Zároveň se domníváme, a žádáme o potvrzení, že po 1. 1. 2014 nedojde k žádné věcné změně v rozsahu příjmů zdaňovaných podle § 7 ZDP.

Po projednání v Koordinačním výboru doporučujeme přijaté závěry publikovat.

STANOVISKO GENERÁLNÍHO FINANČNÍHO ŘEDITELSTVÍ

Souhlas se závěrem.

Pojem „příjmy z podnikání a z jiné samostatně výdělečné činnosti“ je od roku 2014 podle schváleného zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb. nahrazen pojmem „příjmy ze samostatné činnosti“. Jedná se o legislativně technickou úpravu v celém zákonu o daních z příjmů (dále jen ZDP) a nelze z ní vyvozovat, že jakékoliv příjmy, které jsou dosahované soustavnou samostatnou činností, se mají zahrnovat pod § 7 ZDP. V ustanovení § 7 ZDP je taxativně uvedeno, jaké příjmy, resp. činnosti, se tohoto ustanovení týkají. Ustanovení § 9 ZDP se vztahuje na příjmy z nájmu (dříve pronájmu), a to jakéhokoliv, tedy i dlouhodobého. Výjimkou je pouze příjem z nájmu majetku zařazeného v obchodním majetku, který bude i nadále zdaňován podle § 7, nově odst. 2 písm. b) ZDP.

Příklad opakovaných nákupů a prodejů cenných papírů, uvedený v odstavci 2. Analýzu je irrelevantní uvádět, protože činnost obchodníků s cennými papíry ani jejich vázaných zástupců nemůže být živností, viz § 3 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (živnostenský zákon), a nelze tak pro tuto činnost získat živnostenské oprávnění.

Za současného stavu tak lze usuzovat, že po 1. 1. 2014 zůstává věcný rozsah příjmů podle § 7 ZDP nezměněn, jak uvádí důvodová zpráva.

Avšak vzhledem k tomu, že judikatura k novému občanskému zákoníku se bude teprve utvářet, není možné dnes předjímat její možné dopady na aplikaci § 420 a násl. nového občanského zákoníku v kontextu ZDP.

Změny v právní úpravě daně z přidané hodnoty od roku 2014

Již je téměř pravidlem, že každoročně dochází ke změnám zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o dani z přidané hodnoty“ nebo též „zákon o DPH“). V tomto kontextu lze uvést, že od účinnosti tohoto právního předpisu (tj. od 1. května 2004) bylo přijato celkem 34 novel, tj. průměrně je zákon novelizován cca 3,5 krát ročně. Nejinak je tomu s účinností od roku 2014, kdy je očekávána řada změn.

V tomto ohledu je však nutné konstatovat, že změny jsou způsobeny vesměs rekodifikací soukromého práva. V zákoně o dani z přidané hodnoty tak dochází zejména k terminologickým úpravám, jakož ale i k některým věcným změnám. Vedle toho nabývají od 1. ledna 2014 účinnosti i některé další úpravy, které již byly schváleny v předcházejících letech.

Cílem tohoto článku je tak stručně představit jednotlivé předpokládané změny zákona o DPH od 1. ledna 2014, jakož i diskutovat některé problémové a související otázky.

1. TERMINOLOGICKÉ A VĚCNÉ ZMĚNY SOUVISEJÍCÍ S REKODIFIKACÍ SOUKROMÉHO PRÁVA

Jak je všeobecně známo, dne 22. března 2012 byl ve Sbírce zákonů České republiky vyhlášen zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „nový občanský zákoník“ nebo jen „NOZ“). Tento právní předpis nově upravující obecnou oblast civilního práva byl následně doplněn řadou dalších zákonů, např. zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), zákonem č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém atp.

Je přirozené, že jednotlivé věcné změny vyplývající z výše uvedených zákonů je zapotřebí promítnout i do oblasti daňové a účetní regulace. Vláda České republiky tak schválila návrh novel daňových zákonů, který předložila v dubnu roku 2013 do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a který byl v minulém volebním období projednáván jako sněmovní tisk č. 1004.

Legislativní proces však nebyl dokončen, neboť návrh zákona schválený Poslaneckou sněmovnou byl zamítnut Senátem, přičemž Poslanecká sněmovna již o vráceném zákonu nemohla z důvodu svého rozpuštění dále jednat.

S ohledem na nutnost diskutovaných změn (a hrozící zásadní výkladové problémy v případě jejich nepřijetí) byla věc řešena tak, že byl vládou předložen do Senátu návrh tzv. zákonného opatření, které bylo Senátem přijato dne 10. října 2013 a které bylo vyhlášeno ve Sbírce zákonů pod číslem 344/2013 Sb. Součástí zmíněného zákonného opatření je novelizace řady zákonů, mimo jiné i zákona o dani z přidané hodnoty.

Již na tomto místě je možné předeslat, že změny v zákoně o DPH způsobené rekodifikací soukromého práva jsou v zásadě „technického charakteru“ (v řadě případů z důvodu přizpůsobení terminologie novému občanskému zákoníku), přičemž (až na jednu výjimku – viz dále bod 2 tohoto článku) nedochází v této souvislosti k významným věcným změnám.

1.1. ROZLIŠOVÁNÍ POJMŮ LHŮTA A DOBA

První terminologickou změnou v zákoně o DPH je důraz na rozlišování pojmů lhůta a doba. Lhůtou se podle objektivního práva rozumí čas vymezený určité osobě, aby si projevem vůle zachovala právo nebo splnila povinnost (tj. v tomto kontextu lze hovořit o lhůtě pro podání daňového přiznání, lhůtě pro odvolání proti rozhodnutí FÚ atp.). Platí dále, že pokud lhůta není dodržena, právo zaniká, nebo následuje sankce za nesplnění povinnosti.¹ V ostatních případech pak jde o dobu,

¹ Zde lze odkázat na ustanovení § 33 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, podle

tj. dobou se rozumí časový úsek, jehož uplynutím právo nebo povinnost zaniká bez dalšího, aniž je potřeba projevu vůle k vyvolání tohoto právního následku (např. pracovní poměr sjednaný na dobu určitou atp.).

V oblasti daně z přidané hodnoty se toto rozlišení projevuje např. v ustanovení § 34 odst. 1, které nově hovoří o době, po kterou je nutné zajistit určité vlastnosti týkající se daňových dokladů, atp.

1.2. NOVÁ DEFINICE POJMU ZBOŽÍ

Nový občanský zákoník přichází (mimo jiné) se zcela novým pojetím věci v právním smyslu. Věc je vymezena v § 489 NOZ, přičemž se jí rozumí vše, co je rozdílné od osoby a slouží potřebě lidí. Lze tak dospět k závěru, že věci se nově rozumí jak věc hmotná (jako doposud), tak i věc nehmotná, což oproti stávajícímu stavu přináší významnou změnu.

Z jiného pohledu lze věci členit na movité a nemovité. Nemovitými věcmi se v souladu s ustanovením § 498 odst. 1 NOZ rozumí pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Je možné si povšimnout, že nemovitostí (resp. novou terminologií nemovitou věcí) se tedy nově rozumí také (subjektivní) práva k takovým věcem. Naopak movitou věcí jsou v souladu s ustanovením § 498 odst. 2 NOZ veškeré další věci (kromě nemovitostí), ať je jejich podstata hmotná nebo nehmotná.

S ohledem na požadavek, aby byl zachován stejný rozsah předmětu daně z přidané hodnoty, jako je tomu doposud, bylo nutné, aby na nové vymezení věci v právním smyslu reagoval text zákona o DPH. Novela tak mimo jiné přináší zcela novou definici pojmu „zboží“. S promítnutím uvedených změn v civilním právu se tedy pojem zboží v zákoně o DPH nově vymezuje tak, že za zboží se považuje:

a) hmotná věc, a to s výjimkou peněz a cenných papírů (platné bankovky a mince, jakož i cenné papíry byly vyňaty z definice zboží

i doposud, proto se dodání „peněz“ nepovažuje za předmět daně z přidané hodnoty; výjimkou je dodání peněz a cenných papírů jejich výrobcem České národní bance, resp. emitentovi a dále bankovky, státovky a mince prodávané za určitých podmínek pro sběratelské účely),

b) tzv. právo stavby (viz dále),

c) živé zvíře (zvířata se v novém občanském zákoníku nepovažují za věci, proto se v definici zboží uvádějí samostatně),

d) lidské tělo a část lidského těla (podle negativního vymezení v NOZ také nejsou věcmi),

e) plyn, elektřina, teplo a chlad.

Lze si povšimnout, že na rozdíl od stávající definice pojmu zboží (zbožím se podle zákona o DPH ve znění účinném do 31. prosince 2013 rozumí – s určitými výjimkami – věci movité, elektřina, teplo, chlad a voda) se pro účely DPH budou za zboží nově považovat i věci nemovité. Jak bylo výše naznačeno, smyslem takto nově pojaté definice je zajistit, aby pojem zboží obsahoval v zásadě stejné kategorie, jako tomu bylo doposud, resp. aby předmět daně z přidané hodnoty byl i po účinnosti nového občanského zákoníku stejný.²

V tomto kontextu je samostatně nutné zmínit se o tzv. právu stavby, které se nově za věc (a současně pro účely DPH za zboží) považuje. Pojem právo stavby souvisí se skutečností, že nový občanský zákoník považuje pozemek a stavbu, která na tomto pozemku stojí, za jednotnou součást. Mohou však nastat situace, kdy vlastník pozemku chce umožnit jiné osobě pořídit na povrchu jeho pozemku (nebo pod povrchem) stavbu, resp. převzít stavbu stávající (např. za účelem rekonstrukce a užívání). Tomuto záměru pak odpovídá zmíněné právo stavby, které je samostatně převoditelné (v souladu s ustanovením § 1244 odst. 1 NOZ nesmí být zřízeno na více než 99 let). Z pohledu zákona o DPH je právo stavby součástí definice pojmu zboží, jinými slovy „dodání“ práva stavby je předmětem daně z přidané hodnoty.

kterého se lhůta končí sobotou, nedělí nebo svátkem prodlužuje, a to tak, že posledním dnem lhůty je nejbližší následující pracovní den.

² S touto otázkou souvisí i změna ve vymezení předmětu daně – viz kapitola 2 tohoto článku.

1.3. POJEM OBCHODNÍ ZÁVOD

A SROVNÁNÍ S DOSAVADNÍ ÚPRAVOU

Nový občanský zákoník vymezuje pojem „jmění“, a to jako souhrn majetku určité osoby a jejich dluhů. Majetkem potom rozumí souhrn všeho, co dané osobě patří (§ 495 NOZ). Na to navazuje definice tzv. obchodního závodu, pro který se zavádí legislativní zkratka „závod“. Za závod NOZ považuje organizovaný soubor jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti. Srovnáním s dosavadní právní úpravou lze dojít k závěru, že pojem „závod“ nahrazuje dosavadní pojem „podnik“, a to s tou věcnou změnou, že ohledně toho, co je součástí závodu, rozhoduje tzv. volní aspekt (tj. „z vůle podnikatele slouží k provozování činnosti“³), nikoliv aspekt faktický, jak tomu bylo doposud.

V oblasti daně z přidané hodnoty i nadále platí, že pozbytí obchodního závodu (v dosavadní terminologii „prodej podniku“) není v souladu s ustanovením § 13 odst. 8 písm. a), resp. § 14 odst. 5 písm. a) zákona o DPH předmětem daně, přičemž podle ustanovení § 6b odst. 1 písm. b) zákona o DPH se osoba povinná k dani nabytím obchodního závodu stává plátcem daně.

1.4. SVĚŘENSKÝ FOND A JEHO POSTAVENÍ

U DANĚ Z PŘIDANÉ HODNOTY

Významnou změnou v oblasti soukromého práva je zavedení institutu tzv. svěřenského fondu. Pro výklad tohoto institutu je nejprve nutno uvést, že právní úprava je v NOZ zařazena do části týkající se správy cizího majetku, svěřenský fond je tak zvláštním typem takové správy. Svěřenský fond, který není právnickou osobou, vzniká vyčleněním majetku z vlastnictví zakladatele, a to ve prospěch tzv. obmyšleného, tj. osoby, které má být ze svěřenského fondu plněno (např. rodiče vyčlení majetek ze svého vlastnictví ve prospěch jejich dítěte, které však majetek získá až po splnění určité podmínky – např. řádného dokončení studia na vysoké škole). O takto vyčleněný majetek se stará svěřenský správce, který je poté povinen majetek držet a spravovat (ten také vykonává vlastnická práva k majetku, a to vlastním jménem na účet svěřenského fondu).

Platí, že vyčleněním majetku do svěřenského fondu se majetek stane odděleným, tj. vlastnické právo k takovému majetku nemá ani zakladatel svěřenského fondu, ani správce, ani obmyšlený. Vlastnické právo tak zakladatel při vyčlenění majetku do svěřenského fondu pozbyde, přičemž v tento okamžik jej nikdo nenabude.

Pro účely daně z přidané hodnoty bude platit, že na svěřenský fond se bude hledět jako na právnickou osobu, a to i přesto, že (jak bylo uvedeno) právnickou osobou se samostatnou právní subjektivitou (resp. novou terminologií s tzv. právní osobností) není.

1.5. SPOLEČNOSTI, OBCHODNÍ KORPORACE, SPOLKY A OBEVNÝ POJEM PRÁVNICKÉ OSOBY

Další diskutovaná změna se týká pojmu „společnost“, resp. původního pojmu „sdružení bez právní subjektivity“. V tomto ohledu je nutné objasnit, že nový občanský zákoník nahrazuje právní úpravu sdružení bez právní subjektivity (podle § 829 a násl. původního občanského zákoníku) novou úpravou společnosti podle § 2716 NOZ. To se v zákoně o DPH projevuje např. v ustanovení § 4a odst. 3, kde se hovoří o tom, že do obratu osoby povinné k dani, která je společníkem společnosti (v původní terminologii „účastník sdružení“), se zahrnuje jak obrat dosahovaný touto osobou samostatně mimo společnost, tak i celou společnost. Další obdobné změny se v zákoně o DPH týkají např. ustanovení § 5a odst. 1, § 6a, § 95, § 100 odst. 4 atp.

Naopak tam, kde v současné době zákon o dani z přidané hodnoty hovoří o obchodních společnostech a družstvech, se bude používat nový pojem „obchodní korporace“. K tomu nutno uvést, že nový občanský zákoník vychází z členění právnických osob na korporace, fundace a ústavy. Korporace se člení na obchodní korporace a spolky, přičemž obchodními korporacemi jsou obchodní společnosti a družstva. V oblasti obchodních korporací se v zákoně o DPH jedná o změny na více místech, např. v ustanovení § 6b odst. 2 (týkající se vzniku plátcovství při přeměnách), ustanovení § 79c písm. a) (týkající se situace, kdy nevzniká povinnost snížit nárok na odpočet daně při zrušení bez likvidace) či ustanovení § 99a odst.

³ Viz § 502 nového občanského zákoníku.

5 písm. b) bod 1. (stanovení obratu pro účely změny zdaňovacího období při rozdělení obchodních korporací).

Dalším novým pojmem je výraz „spolek“, který s účinností od 1. ledna 2014 nahrazuje pojem „občanské sdružení“. V zákoně o DPH se tento pojem objevuje v ustanovení § 61 písm. a), které osvobozuje od daně bez nároku na odpočet DPH služby poskytnuté jako protihodnotu členských příspěvků pro vlastní členy spolků.

2. ZMĚNY TÝKAJÍCÍ SE DAŇOVÉHO REŽIMU U NEMOVITOSTÍ

S výše zmíněnou změnou v pojetí nemovitostí v novém civilním kodexu souvisí i řada dalších úprav. Předně je nutno uvést, že v ustanovení zákona o DPH upravujícím předmět daně z přidané hodnoty (tj. v ustanovení § 2 odst. 1) se zrušují slova „převod nemovitosti nebo přechod nemovitostí“, neznamená to však, že převod nemovitostí by nově nebyl předmětem daně. Jak bylo uvedeno výše, nemovité věci jsou od 1. ledna 2014 považovány za věci hmotné, které se zahrnují do definice zboží, proto jejich dodání předmětem daně nadále bude. Stejně tak to platí o dodání práva stavby, o kterém bylo pojednáno výše.

Současně obecně platí, že zákonodárce určitá plnění, která jsou předmětem daně z přidané hodnoty, od této daně osvobozuje. Obdobně se to týká i nemovitostí, jejichž převod a nájem je osvobozen ve stávajícím § 56 zákona o DPH.

S ohledem na změny civilního práva byl zmíněný § 56 zákona o DPH kompletně přepracován, a to tak, že došlo k jeho rozdělení na § 56 týkající se osvobození při dodání vybraných nemovitých věcí a § 56a týkající se osvobození nájmu vybraných nemovitých věcí. Z důvodu skutečnosti, že důsledek nové právní úpravy je zcela zásadní, dovoluji si níže uvést citaci jak původní, tak nové právní úpravy.

Znění do 31. prosince 2013:

„§ 56

Převod a nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor, nájem dalších zařízení

(1) Převod staveb, bytů a nebytových prostor je osvobozen od daně po uplynutí 5 let od vydání

prvního kolaudačního souhlasu nebo od data, kdy bylo započato první užívání stavby, a to k tomu dni, který nastane dříve. Plátce se může rozhodnout, že i po uplynutí této lhůty uplatní daň. Pokud plátce přijal před uskutečněním zdanitelného plnění úplatu, ze které mu nevznikla povinnost přiznat daň, stanoví se při uskutečnění zdanitelného plnění základ daně podle § 36.

(2) Převod pozemků je osvobozen od daně, s výjimkou převodu stavebních pozemků. Stavebním pozemkem se pro účely tohoto zákona rozumí nezastavěný pozemek, na kterém může být podle stavebního povolení nebo udělení souhlasu s provedením ohlášené stavby provedena stavba spojená se zemí pevným základem. Nezastavěným pozemkem se rozumí pozemek, na kterém není stavba jako věc.

(3) Nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor je osvobozen od daně. Osvobození se nevztahuje na krátkodobý nájem stavby bytů a nebytových prostor, nájem prostor a míst k parkování vozidel, nájem bezpečnostních schránek nebo trvale instalovaných zařízení a strojů. Krátkodobým nájmem stavby, bytů a nebytových prostor se rozumí nájem, popřípadě včetně vnitřního movitého vybavení či dodání elektřiny, tepla, chladu, plynu nebo vody, nejdéle na 48 hodin nepřetržitě.

(4) Plátce se může rozhodnout, že u nájmu pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor jiným plátcům pro účely uskutečňování jejich ekonomických činností se uplatňuje daň.“

Znění účinné od 1. ledna 2014:

„§ 56

Dodání vybraných nemovitých věcí

(1) Dodáním vybrané nemovité věci se pro účely osvobození od daně rozumí dodání

- a) pozemku,
- b) práva stavby,
- c) stavby,
- d) podzemní stavby se samostatným účelovým určením,
- e) inženýrské sítě,
- f) jednotky.

(2) *Od daně je osvobozeno dodání vybrané nemovité věci, která*

- a) *je pozemkem, na kterém není zřízena stavba spojená se zemí pevným základem nebo inženýrská síť, a*
- b) *není pozemkem, na kterém může být podle stavebního povolení nebo udělení souhlasu s provedením ohlášené stavby provedena stavba.*

(3) *Dodání vybrané nemovité věci jiné než v odstavci 2 je osvobozeno od daně po uplynutí 5 let od vydání prvního kolaudačního souhlasu nebo ode dne, kdy bylo započato první užívání stavby, a to k tomu dni, který nastane dříve.*

(4) *Plátce se může rozhodnout, že i po uplynutí lhůty podle odstavce 3 uplatní daň. Pokud plátce přijal před uskutečněním zdanitelného plnění úplatu, ze které mu nevznikla povinnost přiznat daň, stanoví se při uskutečnění zdanitelného plnění základ daně podle § 36.*

§ 56a

Nájem vybraných nemovitých věcí

(1) *Nájmem vybrané nemovité věci se pro účely osvobození od daně rozumí nájem nemovité věci s výjimkou*

- a) *krátkodobého nájmu nemovité věci,*
- b) *nájmu prostor a míst k parkování vozidel,*
- c) *nájmu bezpečnostních schránek,*
- d) *nájmu strojů nebo jiných upevněných zařízení.*

(2) *Krátkodobým nájmem vybrané nemovité věci se pro účely odstavce 1 písm. a) rozumí nájem nemovité věci, s výjimkou pozemku, na kterém není zřízena stavba spojená se zemí pevným základem nebo inženýrská síť, popřípadě i nájem vnitřního movitého vybavení či dodání plynu, elektřiny, tepla, chladu nebo vody, který trvá nepřetržitě nejdéle 48 hodin.*

(3) *Plátce se může rozhodnout, že se u nájmu vybrané nemovité věci jiným plátcům pro účely uskutečňování jejich ekonomických činností uplatňuje daň.“*

Důvodová zpráva k návrhu zákonného opatření dodává, že se v této oblasti nejedná o věcnou

změnu. Srovnáním dosavadní a nové právní úpravy však lze dojít k závěru, že tomu tak není a že se rozsah osvobození významně mění (zužuje). Do 31. prosince 2013 tak platí, že převod pozemků je obecně osvobozen od daně z přidané hodnoty, a to tehdy, pokud se nejedná o stavební pozemek. Od 1. ledna 2014 se však pro osvobození dodání pozemků stanovují dvě podmínky (uvedené v novém ustanovení § 56 odst. 2 zákona o DPH), které s ohledem na existenci slučovací spojky „a“ je nutné vykládat tak, že pro osvobození je nutné splnit obě podmínky současně. Znamená to tedy, že prodej pozemku bude osvobozen od daně pouze tehdy, pokud na pozemku nebude stavba nebo inženýrská síť a zároveň k pozemku nebude uděleno stavební povolení nebo souhlas k provedení stavby. Důsledkem této změny je skutečnost, že podle textu zákona budou s účinností od 1. ledna 2014 podléhat dani z přidané hodnoty převody řady pozemků, které jsou do 31. prosince 2013 osvobozeny. V tomto kontextu je možné uzavřít, že uvedená věc je předmětem doposud nejasných výkladů, které by měl sjednotit projednávaný příspěvek Koordinačního výboru Komory daňových poradců České republiky a Generálního finančního ředitelství. Doporučuji čtenářům sledovat závěry Koordinačního výboru, neboť je možné, že výše popsaný výklad bude modifikován ve prospěch širěji pojatého osvobození. Nejasnost panuje zejména v otázce osvobození pozemků, na kterých sice je umístěna stavba, ale uběhlo již 5 let od její kolaudace, resp. jejího prvního užívání.

3. DALŠÍ ZMĚNY V ZÁKONĚ O DPH

V souvislosti se změnami zákona o dani z přidané hodnoty je nutné upozornit na úpravu, která byla do zákona pojata již v průběhu roku 2012, a to s účinností od 1. ledna 2014. Změna se týká povinné elektronické formy podání činěných vůči správci daně. S účinností od ledna tohoto roku tak vzniká plátcům povinnost podávat elektronicky na elektronickou adresu podatelny zveřejněnou správcem daně:

- a) *daňová přiznání a dodatečná daňová přiznání,*
- b) *hlášení,*
- c) *přílohy k daňovému přiznání, dodatečnému daňovému přiznání nebo hlášení.*

Uvedená povinnost se netýká fyzických osob, jejichž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců nepřesáhne 6 mil. Kč.

Další změna souvisí s úpravou, která nabyla účinnosti již od 1. dubna 2013 a která se týká ručení příjemce zdanitelného plnění za nezaplacenou daň z přidané hodnoty. Od uvedeného data platí, že v případě, kdy je úplata za zdanitelné plnění poskytnuta zcela nebo zčásti bezhotovostním převodem na jiný účet, než který dodavatel (poskytovatel plnění) zveřejnil u správce daně, ručí odběratel za nezaplacenou daň. Uvedené pravidlo však nebylo dosud aplikováno, neboť Generální finanční ředitelství pro rok 2013 stanovilo, že institut ručení za daň nebude v tomto případě uplatňovat.

Novela zákona o DPH s účinností již od 1. prosince 2013 věc řeší tak, že ručení se bude týkat pouze situace, kdy úplata za zdanitelné plnění přesáhne částku 700 tis. Kč.

I nadále však v zákoně zůstávají další situace, kdy příjemce ručí za splnění daňové povinnosti poskytovatelem plnění (např. v případě, kdy je dodavatel nespolehlivým plátcem, v případě, kdy je úplata poukázána bezhotovostně na účet vedený mimo tuzemsko atp.).

ZÁVĚR

S účinností od 1. ledna 2014 dochází v zákoně o dani z přidané hodnoty k řadě změn. Úpravy se dotýkají zejména souvislosti s rekodifikací civilního práva. Nejpočetnější změny se týkají terminologie používané novým civilním kodexem. Jde předně o zpřesnění použití pojmů

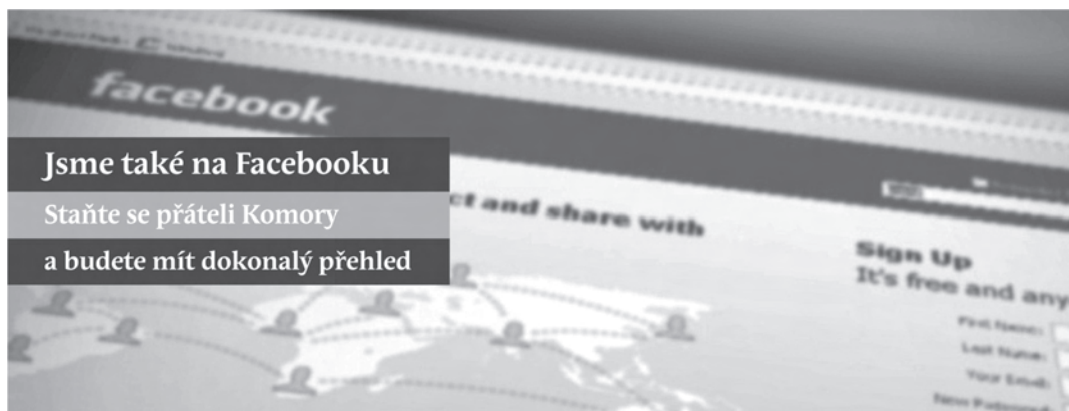
„lhůta“ a „doba“, návaznosti na nové vymezení věci v právním smyslu, pojmu „obchodní závod“, „společnost“, „obchodní korporace“ atp. V souvislosti s rekodifikací zákon o DPH reaguje i na další věcné změny – např. na úpravu tzv. svěřeneckých fondů. Zákon o DPH současně mění i některé zažité pojmy – jde např. o dosavadní pojem „vlastní daňová povinnost“, který se nahrazuje výrazem „vlastní daň“.

Věcnou změnou zákona o dani z přidané hodnoty je s účinností od 1. ledna 2014 daňový režim týkající se nemovitostí, zejména osvobození dodání (převodu) pozemků. Zatímco do 31. prosince 2013 platilo, že převod řady pozemků byl osvobozen od daně, nově tomu tak zřejmě nebude, což povede k povinnému uplatňování daně z přidané hodnoty. V této věci se však čeká na stanovisko Generálního finančního ředitelství (viz str. 30 – pozn. LZ).

Současně dochází ke zmírnění institutu ručení za nezaplacenou daň. Ručení v případě platby na dodavatelem nezveřejněný účet (u správce daně) se omezuje na platby nad 700 tis. Kč.

Součástí změn od roku 2014 je i povinná elektronická komunikace se správcem daně, tj. zejména týkající se podávání daňových priznání. Tato povinnost se dotýká všech plátců (kromě fyzických osob s obratem za uplynulých 12 měsíců rovným nebo nižším než 6 mil. Kč). Z této povinnosti jsou vyjmuty také identifikované osoby.

■ **Ing. Jan Molín, Ph.D.**
Komora certifikovaných účetních
VŠE Praha

K čemu vede alibismus při formulaci právních předpisů, aneb proč je důležité pozorně číst účetní předpisy?

1. ÚVOD

Komponentní odpisování je již čtvrtým rokem součástí českých účetních předpisů. Článek neřeší konkrétní účetní postupy komponentního odepisování, nýbrž se soustředí na analýzu textu vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Vyhláška“), a podrobuje je kritickému pohledu z hlediska obecných ustanovení zákona o účetnictví. S využitím této argumentace vyšší právní síly je ukázáno, že slovo „může“ ve skutečnosti znamená „musí“. Uvedený příklad má sloužit jako výzva, aby účetní pracovníci i uživatelé účetních informací četli pozorně účetní předpisy. A současně při aplikaci konkrétních pravidel neposuzovali tato izolovaně, ale i v návaznosti na ostatní ustanovení, která se ke konkrétnímu pravidlu vztahují.

2. PRÁVNÍ ÚPRAVA ODEPISOVÁNÍ

2.1. ZÁKON O ÚČETNICTVÍ

Základní úpravu odepisování dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku řeší Část čtvrtá zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví. Obecná formulace v § 25 uvádí, že „účetní jednotky při oceňování ke konci rozvahového dne zahrnují jen zisky, které byly dosaženy, a berou v úvahu všechna předvídatelná rizika a možné ztráty, které se týkají majetku a závazků a jsou jim známy do okamžiku sestavení účetní závěrky, jakož i všechna snížení hodnoty bez ohledu na to, zda je výsledkem hospodaření účetního období zisk nebo ztráta“. Naplnění ustanovení § 25 se v souladu s § 26 dosahuje prostřednictvím rezerv, opravných položek a odpisů majetku. Na tomto místě

je vhodné upozornit na první podstatnou slabinu aktuální účetní úpravy, že odepisování dlouhodobého majetku je v kontextu zákona o účetnictví vyjádřením dodržování zásady opatrnosti. Z hlediska účetní teorie je ovšem odepisování důsledkem aplikace zásady přiřazování nákladů výnosům. Tento na první pohled nepodstatný rozdíl může např. znamenat chybnou alokaci odpisových nákladů pro potřeby ocenění zásob vlastní výroby při prudkých výkyvech ve využití výrobní kapacity.

Základní pravidla pro odepisování majetku stanovuje § 28 zákona o účetnictví, který je konkretizován ustanoveními § 56 a § 56a vyhlášky pro podnikatele.

2.2. VYHLÁŠKA

2.2.1. Základní úprava v § 56

Odpisovaný nehmotný a hmotný dlouhodobý majetek se odpisuje z ocenění stanoveného k datu zařazení položky do užívání (příp. zvýšeného o technické zhodnocení) v průběhu jeho používání. Průběh používání může být vyjádřen i jinak než ve vazbě na čas, např. na výkony. Pro odepisování dlouhodobého hmotného majetku vyhláška povoluje aplikovat i metodu stanovenou v § 56a, tj. komponentní odpisování.

Účetní jednotky sestavují odpisový plán podle § 28 vč. jeho aktualizace podle průběhu používání a podle změn v průběhu používání majetku účetní jednotkou. Odpisování majetku může též zohlednit předpokládanou zbytkovou hodnotu. Tou se rozumí účetní jednotkou zdůvodnitelná kladná odhadovaná částka, kterou by účetní jednotka mohla získat v okamžiku předpokládaného vyřazení majetku, např. prodejem, po odečtení předpokládaných nákladů s vyřazením souvisejících. Zohledněním předpokládané zby-

kové hodnoty majetku účetní jednotka stanoví a aktualizuje odpisový plán majetku tak, aby se za plánovanou dobu jeho používání součet vykázaných a plánovaných odpisů včetně předpokládané zbytkové hodnoty nebo zbytkové hodnoty rovnal ocenění majetku při jeho zařazení do používání (příp. zvýšené o technické zhodnocení).

2.2.2. Komponentní odepisování podle §56a

Komponentní odepisování připadá v úvahu u staveb, bytů a nebytových prostor, samostatných movitých věcí a souboru movitých věcí. Účetní jednotka vymezí druh majetku, u kterého použije metodu komponentního odepisování, průběh používání a způsob určení komponenty vč. jejího ocenění podle svých potřeb a tyto skutečnosti doloží průkazným účetním záznamem.

Komponentou se pro účely této vyhlášky rozumí určená část majetku nebo souboru majetku nebo určená kontrola výskytu závad, u které je výše ocenění významná v poměru k výši ocenění celého majetku nebo souboru majetku a jejíž doba použitelnosti se významně liší od doby použitelnosti majetku nebo souboru majetku. Určení kontroly výskytu závad jako komponenty účetní jednotka provádí k okamžiku uvedení majetku do užívání.

Komponenta se odpisuje v průběhu používání samostatně od ostatních komponent a od zbylé části majetku nebo souboru majetku.

Při výměně komponenty se ocenění majetku upravuje tak, že se snižuje o výši ocenění vyřazované komponenty a zvyšuje o výši ocenění nově zařazované komponenty vč. náhradních dílů spotřebovaných na výměnu komponenty a o náklady související s výměnou této komponenty. Pokud vyřazovaná komponenta není k okamžiku vyřazení odepsána do výše jejího ocenění, provede účetní jednotka odpis zůstatkové ceny vyřazované komponenty do nákladů.

2.3. PROČ BYLO KOMPONENTNÍ ODPISOVÁNÍ ZAVEDENO DO ČESKÝCH PŘEDPISŮ?

Účetní jednotky se poprvé mohly setkat s komponentním způsobem odepisování v českém účetnictví od účetního období začínajícího 1. lednem 2010, kdy vstoupila v platnost ustanovení § 56a vyhlášky. Novela vyhlášky byla vedena snahou harmonizovat české předpisy pro odepisování s principy používanými v IFRS. Komponentní

odpisování elegantně řeší problém s těmi dlouhodobými aktivy, které se sestávají z několika technologických součástí s odlišnou dobou životnosti. IAS 16 Pozemky, budovy a zařízení, který se zabývá problematikou dlouhodobých hmotných aktiv, proto vyžaduje, aby účetní jednotky u těchto aktiv odepisovaly každou významnou komponentu samostatně. Jen tak bude zajištěno, že aktiva a hospodářský výsledek nebudou nadhodnoceny. Taková situace nastává, jestliže „komponentní“ aktivum je odepisováno jako jeden celek.

Uvedený požadavek na komponentní odepisování má logické důsledky, např. zákaz vytvářet rezervu na opravu dlouhodobých aktiv. IAS 37 Rezervy, podmíněné závazky a podmíněná aktiva v této souvislosti uvádí, že rezerva na opravu dlouhodobých aktiv je svojí podstatou rezervou na budoucí provozní ztráty. Budoucí provozní ztráty nespĺňují definici závazku a rezervy na ně nesmějí být vykázané, neboť neexistuje žádná současná povinnost vzniklá v důsledku minulé události (tj. neexistuje událost zakládající závazek), která by znamenala povinnost účetní jednotky převést ekonomické prospěchy. Případné očekávání budoucích provozních ztrát naznačuje, že určitá aktiva mohou být znehodnocena. V tom případě musí účetní jednotka podrobit dotčená aktiva testu na snížení hodnoty podle IAS 36 Snížení hodnoty aktiv. IAS 36 v této souvislosti upozorňuje, že potenciální ztráta ze snížení hodnoty dlouhodobých aktiv může být odrazem nadhodnocené účetní hodnoty aktiv v důsledku podhodnocených odpisů. To se může mj. stát, když účetní jednotka neaplikuje komponentní odepisování u těch komponent, které mají výrazně kratší životnost než zbývající část aktiva. V tom případě jsou účetní jednotky povinny upravit účetní metody a aplikovat komponentní odepisování v souladu s IAS 16.

Významný počet českých podniků kromě statutární účetní závěrky podle českých předpisů musí připravovat i účetní závěrku podle IFRS pro potřeby sestavení konsolidované účetní závěrky mateřskou společností. Jestliže účetní jednotky nepoužívají (zejména kvůli finanční náročnosti) sofistikované účetní programy, které umožňují vést současně účetnictví v obou průřezech, musejí překlápet českou závěrku na IFRS s využitím Excelu nebo obdobných tabulkových procesorů.

Liší-li se ovšem výrazně požadavky obou systémů na odpisování, nelze pomocí této konverzní metody připravit požadované informace. Je-li počet aktiv, které spadají pod povinnost komponentního odpisování, nezanedbatelný, nelze udržovat odpisový plán na bázi tabulkového procesoru. Z uvedeného důvodu tedy Ministerstvo financí umožnilo českým podnikům, které vykazují podle obou systémů pravidel, aby narovnaly odpisy v české závěrce s odpisy v závěrce podle IFRS.

3. K ČEMU VEDE ALIBISMUS PŘI FORMULACI TEXTU ÚČETNÍCH PŘEDPISŮ?

S ohledem na pozadí zavedení komponentního odepisování do českého účetnictví lze tento krok Ministerstva financí kvitovat s povděkem. Nicméně podrobnou analýzou příslušného textu vyhlášky a ostatních požadavků účetních předpisů, které se ke komponentnímu odpisování vztahují, lze zjistit, že z pohledu uživatelů (a odvozeně i připravovatelů) účetních závěrek mohlo být napácháno více škod než užítku.

Nejprve tedy přesná citace vyhlášky. Podle § 56a, odst. 1 „*stavby, byty a nebytové prostory, samostatné movité věci a soubory movitých věcí může účetní jednotka s ohledem na významnost a věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace účetní jednotky odpisovat metodou komponentního odpisování majetku.*“

Co daná formulace přesně znamená z pohledu uživatele a připravovatele účetní závěrky?

Ministerstvo financí chtělo usnadnit život některým účetním jednotkám (tj. těm, které připravují českou i IFRS závěrku) a současně s tím nechtělo zatěžovat ostatní podniky zavedením nové povinnosti, která by mohla vyvolat zvýšené náklady na její splnění. Proto na rozdíl od IAS 16 nestanovila povinnost komponentního odpisování, nýbrž pouze tuto metodu povolila jako alternativu. Bohužel samotná formulace textu vyhlášky je naprosto nevhodná, neboť v podstatě vybízí účetní jednotky, aby věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví nerespektovaly, pokud nechtějí. Což je pochopitelně v přímém rozporu s vrcholnou zásadou účetnictví, obsaženou i v § 7, odst. 1 zákona. Anebo snad Ministerstvo financí připouští možnost, aby účetní závěrka podávala věrný a poctivý obraz, i když ho nerespektuje?

Tuto nevhodnou formulaci lze omluvit pouze v případě, že by Ministerstvo mělo v záloze ná-

hradní řešení. Tím může být tradiční přístup k řešení dané problematiky, a to přes rezervy na opravu dlouhodobého majetku. Ovšem i tento myšlenkový pochod naráží na několik zásadních problémů. Po zavedení komponentního odpisování totiž mohly nastat v účetních závěrkách následující čtyři situace:

- komponentní odpisování je aplikováno a rezervy na opravy dlouhodobého majetku nejsou aplikovány;
- komponentní odpisování není aplikováno a rezervy na opravy dlouhodobého majetku nejsou aplikovány;
- komponentní odpisování není aplikováno a rezervy na opravy dlouhodobého majetku jsou aplikovány;
- komponentní odpisování je aplikováno a rezervy na opravy dlouhodobého majetku jsou aplikovány.

První varianta je v souladu s řešením podle IFRS a nelze proti němu nic zásadního namítat.

Druhá varianta může být v pořádku za předpokladu, že účetní jednotka nemá žádná dlouhodobá aktiva, resp. žádná její dlouhodobá aktiva se neskládají z významných komponent s odlišnou životností od zbytku aktiva. Existují-li ovšem takové komponenty, zvolené řešení odpisování aktiva jako celku značí nadhodnocená aktiva i hospodářský výsledek. A to není v souladu s požadavkem § 25 zákona o účetnictví na respektování zásady opatrnosti v účetnictví a nenadhodnocování hospodářského výsledku (a aktiv). Otázkou je, proč účetní jednotky problém ignorují. Odpověď může být skrytá buď v pracnosti komponentního odpisování, příp. neúčetních souvislostech rezervy na opravy dlouhodobého majetku (viz další dva body).

Třetí varianta je tradiční postup, který byl v českém účetnictví aplikován a po roce 1989 poměrně hojně používán. Nemožnost komponentně odepisovat části aktiv s kratší životností před novelou vyhlášky způsobovala, že účetní jednotky vykazovaly nadhodnocený zisk. Toto zkreslení reality neopatrně zvyšující hospodářské výsledky se kompenzovalo vytvořením rezervy. Ta řeší problém s odpisováním z hlediska zisku; „oprava“ celkového zisku ovšem byla vykoupena nevhodnou strukturou výsledku hospodaření, nadhodnocením aktiv a vykazováním závazků,

kteřé ve skutečnosti neexistují. Kromě toho popularita rezerv na opravy dlouhodobého majetku nebyla primárně vedena snahou účetních jednotek, aby alespoň částečně napravily nedokonalost účetních předpisů. Tvorba rezerv na opravy dlouhodobého majetku byla motivována převážně účelově z daňových důvodů, neboť tato rezerva je z hlediska zákona o daních z příjmů považována za daňově účinnou. Negativní důsledky nevhodného účetního řešení jsou tak v důsledku nezřetelné daňové motivace násobeny. Se zavedením komponentního odpisování je případná pokračující aplikace této varianty účetními jednotkami naprosto neakceptovatelné, ovšem účetní předpisy ji i nadále připouštějí. Transparenčnost účetní závěrky z pohledu uživatelů se pak stává pouhou iluzí.

Čtvrtá varianta řešení stejně jako předchozí odporuje věrnému a poctivému obrazu. Komponentní odpisování je v pořádku, nicméně účetní jednotka navíc tvoří rezervu, a to jenom kvůli daňovým důvodům. Novela zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů platná od roku 2009 stanovila jako podmínku pro uznání tvorby rezervy jako výdaje (nákladu) na dosažení, zajištění a udržení příjmů uložení peněžních prostředků v plné výši rezervy připadající na jedno zdaňovací období na samostatný účet v bance se sídlem na území členského státu Evropské unie, který je určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv tvořených podle tohoto ustanovení, a to nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání. Povinnost uložit peníze na vázaný účet, který nelze použít k jiným účelům, výrazným způsobem omezilo praxi, při které účetní jednotky vytvářely rezervy na opravy dlouhodobého majetku pouze účelově. I přesto však nelze vyloučit možnost, že některé účetní jednotky rezervy tvořit budou společně s komponentním odpisováním. I toto byl nakonec důvod, proč bylo pro období počínající 1. lednem 2013 vydáno novelizované znění vyhlášky, které se týká rezerv. Podle § 57 účetní jednotky, které využijí metodu komponentního odpisování podle § 56a,

neúčtují o rezervě na opravy hmotného majetku.¹ Varianta d) tedy již není dále přípustná.

Představme si tedy účetní jednotku, která používá významné množství dlouhodobých aktiv, které se skládají z komponent s různou životností. Z hlediska účetní závěrky tedy může nedělat nic (tj. ani komponentní odpisování, ani rezervu na opravy), čímž by ale porušila zásadu věrného a poctivého zobrazení. Tuto variantu tedy ponecháme stranou; a proto zbývá volba buď komponentní odpisování, nebo rezervy. Tuto volbu dává alespoň na první pohled vyhláška, která (viz výše citované přesné znění) používá sloveso „může“. Vyhláška se tedy tváří, že oba přístupy jsou srovnatelné a účetní jednotka může mezi nimi volit libovolně. Ve skutečnosti ale dotyčné přístupy plně srovnatelné nejsou, neboť:

- a) sice mohou oba přístupy dospět ke stejnému výsledku hospodaření, ale v jiné struktuře (budou se v obou variantách lišit odpisové náklady a náklady související s vytvořenými rezervami);
- b) liší se v částkách vykázaných v rozvaze (přístup na bázi rezervy produkuje vyšší hodnotu aktiv a závazků než přístup na bázi komponentního odpisování).

Oba postupy tedy ústí v odlišné výsledky, které mohou významně ovlivnit hodnocení finanční situace a výkonnosti účetní jednotky presentované v účetních výkazech. Musí být tedy provedena analýza obecných ustanovení zákona o účetnictví a z nabízených alternativ vybrat tu, která tyto obecné zásady respektuje. První z důležitých zásad je již zmíněný požadavek v § 25 zákona o účetnictví, kdy zásada opatrnosti velí nenadhodnocovat aktiva (tj. vzít v úvahu všechna snížení hodnoty). Druhou, a pro případ „komponenty vs. rezervy“, klíčovou zásadou je ustanovení § 7, odst. 2, které rozvíjí obecný požadavek věrného a poctivého obrazu předmětu účetnictví s ohledem na volbu účetních metod. Zákon vysloveně požaduje, aby *„tam, kde účetní jednotka může volit mezi více možnostmi dané účetní metody*

¹ Z daňového hlediska je možné rezervu pochopitelně tvořit i nadále. Jestliže účetní jednotka komponentně odepisuje a současně chce vytvořit daňově uznatelnou rezervu na opravy dlouhodobého majetku, „vytvoří“ ji jako speciální neúčetní položku „přímo v daňovém přiznání“. Aplikuje se tedy obdobný postup jako v případě veřejně obchodovaných společností, které musejí povinně účtovat a sestavovat individuální účetní závěrku v souladu s IFRS.

a zvolená možnost by zastírala skutečný stav, je účetní jednotka povinná zvolit jinou možnost, která skutečnému stavu odpovídá.“ Z ustanovení vyplývá, že nelze v účetní závěrce provést substituci komponentního odpisování rezervami, protože takové řešení by vedlo k vykázání:

- a) vyšší (neopatrně) hodnoty dlouhodobého hmotného majetku, neboť by nebyla zohledněna všechna snížení jeho hodnoty;
- b) neexistujícího závazku, neboť neexistuje žádná současná povinnost, která by účetní jednotce ukládala opravu provést.²

Z předešlé analýzy tedy plyne poměrně zajímavá skutečnost. Přestože v § 56a vyhlášky je uvedeno, že účetní jednotky metodu komponentního odpisování použít **mohou**, z klíčových ustanovení zákona o účetnictví, která vymezují obecné zásady pro vedení účetnictví a sestavení účetní závěrky, jednoznačně plyne, že komponentní odepisování – je-li relevantní – použít **musejí**. Jinak by účetní závěrka nepodávala věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace účetní jednotky. Oblast komponentního odepisování je dalším příkladem, kdy předpisy nižší právní síly jsou v rozporu s ustanoveními předpisů vyšší právní síly. Účetní praxe se bude muset s tímto rozparem vypořádat. Inspirovat se lze např. u oprav chyb a změn účetních metod, kdy znění Českých účetních standardů odporoval vyhlášce a zákonu o účetnictví. Na tuto situaci zareagovala i Národní účetní rada a vydala Interpretaci I-11 Srovnatelnost informací za běžné a minulé účetní období v individuální účetní závěrce podnikatelů. V důsledku jejího všeobecného přijetí účetní praxí došlo i k následné úpravě účetních předpisů, kdy se od roku 2013 významně mění účetní zobrazení oprav chyb a změn účetních metod.³

V souvislosti s rezervami na opravy dlouhodobého majetku nelze nezmínit tristní vývoj účetního zobrazení této oblasti v konkrétních účetních závěrkách. Před rokem 2009 se uživatelé mohli u účetních závěrek s rezervou na opravu dlouhodobého majetku setkat poměrně často. Její

vykázání mohlo u uživatelů vyvolat (oprávněně) očekávání, že účetní jednotka bude v budoucích obdobích zřejmě řešit určitý problém s technickým stavem dlouhodobého majetku. Byť tato rezerva by z pohledu obecných účetních zásad neměla být vůbec vykazována, její chybné zveřejnění přece jen určitý pozitivní informační potenciál obsahovalo. Jak ale tedy má uživatel chápat situaci od roku 2009, kdy se rezervy na opravu dlouhodobého majetku v účetních závěrkách přestaly vyskytovat. Je to pozitivní zpráva, neboť účetní jednotka má dlouhodobý hmotný majetek v perfektním technickém stavu? Nebo se jedná o negativní signál, že účetní jednotka přestala již řešit svoji budoucnost?

Ani jedna z variant odpovědí není správná; správná odpověď se pochopitelně skrývá ve změně daňového režimu. Požadavek odkládat peněžní prostředky na zvláštní účet, aby rezerva na opravy dlouhodobého majetku byla daňově účinná, se ukázal z hlediska státu u většiny daňových subjektů „účinným“, neboť podniky přestaly tuto rezervu v účetnictví vykazovat a daňově aplikovat. Ovšem pouhá změna daňového režimu nemůže vést ke změně účetního zobrazení. Přestože tedy účetní jednotky z hlediska daňového již rezervy neaplikovaly, účetní zásada stálosti účetních metod a zásady srovnatelnosti účetních informací si žádají, aby účetní jednotky na stejné situace aplikovaly stejné účetní metody jako v předchozích účetních obdobích. Konzistence předkládaných účetních informací pro rozhodování uživatelů si tedy vyžadovala, aby rezervy na opravy dlouhodobého majetku vykazovány i nadále, byť jako daňově neúčinné. V tomto kontextu i významně selhávali auditoři, kteří nejprve dávali výrok bez výhrad na účetní závěrku, která obsahovala rezervu na opravy, aby v následujících letech dávali výrok bez výhrad na účetní závěrky, které rezervy na opravy neobsahovaly, přestože ekonomické okolnosti byly shodné. Uživatelé si tedy museli/musejí klást oprávněnou otázku, zda existuje více věrných a poctivých obrazů ekonomické reality v účetní závěrce.

Zjištění, že účetní zobrazení některých položek

² Účetní jednotka může vyměnit celé aktivum, změnit úplně výrobní program, anebo skončit definitivně s podnikatelskou činností. Neexistuje tedy žádný právní, ani jiný závazek opravu provést.

³ Blíže k problému např. publikace [1]

je do značné míry ovlivněno daňovými předpisy, není nové, ani překvapivé. Nicméně je smutné, že málo účetních jednotek si uvědomuje, že změna daňového režimu nemůže automaticky znamenat i změnu účetního zobrazení. Jestliže se v minulosti účetní jednotka rozhodla promítnout daňový dopad i do účetnictví, musela učinit implicitní rozhodnutí, že tímto postupem zvyšuje užitečnost informací pro uživatele. Při změně daňového režimu není možné libovolně opustit předchozí účetní zobrazení příslušných položek. Naštěstí v případě rezerv na opravu dlouhodobého majetku slepé následování změny daňového režimu i v účetnictví bylo ku prospěchu věci (přestaly se vykazovat neexistující závazky). Nicméně v budoucnosti může nastat situace, kdy úpravy v daních a jejich slepé aplikace v účetnictví v rozporu s obecnými účetními zásadami naruší vypovídací schopnost účetních výkazů. Proto je nutné aplikovat konkrétní účetní pravidla v širším kontextu a vzít úvahu zejména všeobecně akceptované účetní zásady (zvláště jsou-li i přímo zakotveny v zákoně o účetnictví).

4. ZÁVĚR

Podrobná analýza účetních předpisů, které řeší problematiku dvou provázaných oblastí – kom-

ponentního odepisování a rezerv na opravy dlouhodobého majetku, prokázala, že při aplikaci účetních pravidel nelze tato aplikovat izolovaně, nýbrž v celkovém kontextu předpisů, které účetnictví regulují. Klíčový význam mají obecné účetní zásady obsažené v zákonu o účetnictví. Jsou-li tyto respektovány, ukazuje se, že komponentní odpisování není pouze povolenou alternativou – jak uvádí vyhláška, nýbrž povinností – jak logicky vyplývá z textu zákona. Obdobně zákon o účetnictví znemožňuje nahradit komponentní odpisování rezervami na opravu dlouhodobého majetku, byť vyhláška tuto variantu explicitně připouští.

Literatura

- [1] Müllerová, L. – Mejzlík, L. – Pelák, J. – Procházka, D. – Skálová, J. – Vácha, P., aj.: Interpretace. Národní účetní rada. Praha: Wolters Kluwer, 2012. 302 s.
- [2] Zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví.
- [3] Vyhláška č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení č. 563/1991 Sb., zákona o účetnictví.

■ **Ing. David Procházka, Ph.D.**
VŠE Praha

Nová legislativa

ZE SBÍRKY ZÁKONŮ

Částka č. 94 – rozeslána dne 19. srpna 2013:

ZÁKON Č. 240/2013 SB., o investičních společnostech a investičních fondech (účinnost dnem 19. srpna 2013).

ZÁKON Č. 241/2013 SB., o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím zákona o investičních společnostech a investičních fondech a s přijetím přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího vypořádání některých derivátů (účinnost dnem 19. srpna 2013).

Částka č. 96 – rozeslána dne 19. srpna 2013:

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 242/2013 SB., o sdělení klíčových informací speciálního fondu a o způsobu poskytování sdělení a statutu speciálního fondu v jiné než listinné podobě (účinnost dnem 19. srpna 2013).

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 243/2013 SB., o investování investičních fondů a o technikách k jejich obhospodařování (účinnost dnem 19. srpna 2013).

VYHLÁŠKA Č. 244/2013 SB., o bližší úpravě některých pravidel zákona o investičních společnostech a investičních fondech (účinnost dnem 19. srpna 2013).

VYHLÁŠKA Č. 245/2013 SB., o kontrolních povinnostech depozitáře standardního fondu (účinnost dnem 19. srpna 2013).

VYHLÁŠKA Č. 246/2013 SB., o statutu fondu kolektivního investování (účinnost dnem 19. srpna 2013).

VYHLÁŠKA Č. 250/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 347/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o finančních konglomerátech (účinnost dnem 1. října 2013).

Částka č. 98 – rozeslána dne 19. srpna 2013:

VYHLÁŠKA Č. 253/2013 SB., kterou se stanoví podmínky tvorby povinných minimálních rezerv (účinnost dnem 3. října 2013).

Částka č. 99 – rozeslána dne 23. srpna 2013:

ZÁKON Č. 256/2013 SB., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) – (účinnost dnem 1. ledna 2014).

ZÁKON Č. 257/2013 SB., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o katastru nemovitostí (účinnost dnem 1. ledna 2014).

ZÁKON Č. 258/2013 SB., kterým se mění zákon č. 254/2012 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 2013 (účinnost dnem 23. srpna 2013).

Částka č. 101 – rozeslána dne 30. srpna 2013:

VYHLÁŠKA Č. 264/2013 SB., o podílu jednotlivých obcí na stanovených procentních částech celostátního hrubého výnosu daně z přidané hodnoty a daní z příjmů (účinnost dnem 1. září 2013).

Částka č. 103 – rozeslána dne 30. srpna 2013:

ZÁKON Č. 267/2013 SB., kterým se mění zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. září 2013).

Částka č. 105 – rozeslána dne 10. září 2013:

ZÁKON č. 274/2013 SB., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. prosince 2013).

Částka č. 106 – rozeslána dne 10. září 2013:

ZÁKON č. 277/2013 SB., o směnářské činnosti (účinnost dnem 1. listopadu 2013).

ZÁKON č. 278/2013 SB., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o směnářské činnosti (účinnost dnem 1. listopadu 2013).

Částka č. 112 – rozeslána dne 27. září 2013:

ZÁKON č. 292/2013 SB., o zvláštních řízeních soudních (účinnost dnem 1. ledna 2014).

ZÁKON č. 293/2013 SB., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (účinnost dnem 1. ledna 2014).

ZÁKON č. 294/2013 SB., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 113 – rozeslána dne 27. září 2013:

VYHLÁŠKA č. 296/2013 SB., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2012, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2012, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2014 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2014 a o zvýšení důchodů v roce 2014 (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 114 – rozeslána dne 27. září 2013:

NÁLEZ ÚSTAVNÍHO SOUDU č. 299/2013 SB., ve věci návrhu na vyslovení protiústavnosti části § 135d odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákona č. 217/2005 Sb., ve slovech „nebo tabákových výrobků anebo lihovin zajištěných při kontrole podle § 134“.

Částka č. 115 – rozeslána dne 27. září 2013:

VYHLÁŠKA č. 302/2013 SB., kterou se mění vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. října 2013).

Částka č. 116 – rozeslána dne 30. září 2013:

ZÁKON č. 303/2013 SB., KTERÝM SE MĚNÍ NĚKTERÉ ZÁKONY V SOUVISLOSTI S PŘIJETÍM REKODIFIKACE SOUKROMÉHO PRÁVA (účinnost dnem 1. ledna 2014).

ZÁKON č. 304/2013 SB., O VEŘEJNÝCH REJSTŘÍCÍCH PRÁVNICKÝCH A FYZICKÝCH OSOB (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 117 – rozeslána dne 2. října 2013:

ZÁKON č. 306/2013 SB., o zrušení karty sociálních systémů (účinnost dnem 1. listopadu 2013).

ZÁKON č. 307/2013 SB., o povinném značení lihu (účinnost dnem 1. prosince 2013).

ZÁKON č. 308/2013 SB., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o povinném značení lihu (účinnost dnem 1. prosince 2013).

ZÁKON č. 309/2013 SB., kterým se mění zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 17. října 2013).

Částka č. 118 – rozeslána dne 4. října 2013:

ZÁKON Č. 311/2013 SB., o převodu vlastnického práva k jednotkám a skupinovým rodinným domům některých bytových družstev a o změně některých zákonů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

ZÁKON Č. 312/2013 SB., kterým se mění zákon č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (účinnost dnem 1. ledna 2014 s výjimkami).

Částka č. 119 – rozeslána dne 4. října 2013:

VYHLÁŠKA Č. 315/2013 SB., o směnářenské činnosti (účinnost dnem 1. listopadu 2013).

Částka č. 124 – rozeslána dne 10. října 2013:

VYHLÁŠKA Č. 323/2013 SB., o náležitostech formulářů na podávání návrhů na zápis, změnu nebo výmaz údajů do veřejného rejstříku a o zrušení některých vyhlášek (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 128 – rozeslána dne 23. října 2013:

SDĚLENÍ MINISTERSTVA PRÁCE A SOCIÁLNÍCH VĚCÍ Č. 331/2013 SB., kterým se vyhláší pro účely nemocenského pojištění výše redukčních hranic pro úpravu denního vyměřovacího základu platných v roce 2014.

Částka č. 132 – rozeslána dne 30. října 2013:

ZÁKONNÉ OPATŘENÍ SENÁTU Č. 340/2013 SB., O DANI Z NABYTÍ NEMOVITÝCH VĚCÍ (účinnost dnem 1. ledna 2014).

ZÁKONNÉ OPATŘENÍ SENÁTU Č. 342/2013 SB., kterým se mění zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. listopadu 2013).

Částka č. 134 – rozeslána dne 5. listopadu 2013:

ZÁKONNÉ OPATŘENÍ SENÁTU Č. 344/2013 SB., O ZMĚNĚ DAŇOVÝCH ZÁKONŮ V SOUVISLOSTI S REKODIFIKACÍ SOUKROMÉHO PRÁVA A O ZMĚNĚ NĚKTERÝCH ZÁKONŮ (účinnost dnem 1. ledna 2014 s výjimkami).

Částka č. 139 – rozeslána dne 8. listopadu 2013:

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 351/2013 SB., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právníké osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právníků a fyzických osob (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 140 – rozeslána dne 11. listopadu 2013:

VYHLÁŠKA Č. 354/2013 SB., o stanovení výše základních sazeb zahraničního stravného pro rok 2014 (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 355/2013 SB., o úředních hodinách provozovny, o označování sídla a provozovny a o činnostech, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 141 – rozeslána dne 18. listopadu 2013:

VYHLÁŠKA Č. 357/2013 SB., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška) – (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 358/2013 SB., o poskytování údajů z katastru nemovitostí (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 143 – rozeslána dne 20. listopadu 2013:

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 363/2013 SB., o vzorovém poučení o právu na odstoupení od smluv uzavřených distančním způsobem nebo mimo obchodní prostory a vzorovém formuláři pro odstoupení od těchto smluv (účinnost dnem 1. ledna 2014).

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 365/2013 SB., kterým se mění nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 366/2013 SB., o úpravě některých záležitostí souvisejících s bytovým spoluvlastnictvím (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 144 – rozeslána dne 25. listopadu 2013:

SDĚLENÍ ČESKÉHO ÚŘADU ZEMĚMĚŘICKÉHO A KATASTRÁLNÍHO Č. 368/2013 SB. – seznam katastrálních pracovišť katastrálních úřadů, jejich názvy, sídla a územní obvody, ve kterých vykonávají působnost příslušného katastrálního úřadu k 1. lednu 2014.

Částka č. 145 – rozeslána dne 26. listopadu 2013:

ÚPLNÉ ZNĚNÍ Č. 371/2013 SB., zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, jak vyplývá z pozdějších změn.

Částka č. 147 – rozeslána dne 29. listopadu 2013:

VYHLÁŠKA Č. 374/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem a o změně vyhlášky č. 527/2006 Sb., o užívání zpoplatněných pozemních komunikací a o změně vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. prosince 2013 s výjimkou).

NÁLEZ ÚSTAVNÍHO SOUDU Č. 375/2013 SB., ve věci návrhu na zrušení § 43 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů

Částka č. 152 – rozeslána dne 5. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 390/2013 SB., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 155 – rozeslána dne 9. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 397/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 311/2007 Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona, ve znění vyhlášky č. 70/2011 Sb. (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 398/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, ve znění vyhlášky č. 488/2012 Sb. (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 157 – rozeslána dne 18. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 419/2013 SB., K PROVEDENÍ ZÁKONNÉHO OPATŘENÍ SENÁTU O DANI Z NABYTÍ NEMOVITÝCH VĚCÍ (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 170 – rozeslána dne 23. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 432/2013 SB., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 196/2001 Sb., o odměnách a náhradách notářů a správců dědictví, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 171 – rozeslána dne 23. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 434/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních věcí, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 435/2013 SB., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 172 – rozeslána dne 23. prosince 2013:

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 439/2013 SB., o úpravě náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, o úpravě náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při invaliditě a o úpravě náhrady nákladů na výživu pozůstalých (úprava náhrady) – (účinnost dnem 23. prosince 2013).

Částka č. 173 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 441/2013 SB., k provedení zákona o oceňování majetku (oceňovací vyhláška) – (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 177 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 453/2013 SB., o stanovení podrobností a postupu pro zjištění srovnatelného nájemného obvyklého v daném místě (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 178 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 464/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 323/2002 Sb., o rozpočtové skladbě, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014 s výjimkami).

Částka č. 180 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 467/2013 SB., KTEROU SE MĚNÍ VYHLÁŠKA Č. 500/2002 SB., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 468/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 501/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou bankami a jinými finančními institucemi, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 469/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 502/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou pojišťovny, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 470/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 503/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro zdravotní pojišťovny, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

VYHLÁŠKA Č. 471/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, pokud účtují v soustavě podvojného účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 181 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 472/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 383/2009 Sb., o účetních záznamech v technické formě vybraných účetních jednotek (účinnost dnem 1. ledna 2014)

Částka č. 182 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 473/2013 SB., kterou se mění vyhláška č. 410/2009 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro některé vybrané účetní jednotky, ve znění pozdějších předpisů (účinnost dnem 1. ledna 2014 s výjimkami).

Částka č. 183 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

VYHLÁŠKA Č. 474/2013 SB., o odměně likvidátora, nuceného správce a insolvenčního správce některých poskytovatelů služeb na kapitálovém trhu a o náhradě jejich hotových výdajů (účinnost dnem 1. ledna 2014).

Částka č. 184 – rozeslána dne 31. prosince 2013:

ZÁKON Č. 475/2013 SB., o státním rozpočtu České republiky na rok 2014 a o změně zákona č. 504/2012 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 2013, ve znění zákona č. 258/2013 Sb. (účinnost dnem 1. ledna 2014 s výjimkou).

ZE SBÍRKY MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Částka č. 34 – rozeslána dne 19. srpna 2013:

SDĚLENÍ MINISTERSTVA ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ Č. 58/2013 SB.M.S., o sjednání Protokolu, který upravuje Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Nizozemským královstvím o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku (platnost dnem 31. května 2013).

Částka č. 48 – rozeslána dne 13. listopadu 2013:

SDĚLENÍ MINISTERSTVA ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ Č. 90/2013 SB.M.S., o sjednání Dohody mezi vládou České republiky a vládou Kajmanských ostrovů o výměně informací v daňových záležitostech (platnost dnem 20. září 2013).

Částka č. 49 – rozeslána dne 25. listopadu 2013:

SDĚLENÍ MINISTERSTVA ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ Č. 91/2013 SB.M.S., o sjednání Smlouvy mezi Českou republikou a Panamskou republikou o zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a Protokolu k této smlouvě (platnost dnem 25. března 2013).

Částka č. 54 – rozeslána dne 12. prosince 2013:

SDĚLENÍ MINISTERSTVA ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ Č. 99/2013 SB.M.S., o sjednání Protokolu mezi vládou České republiky a Švýcarskou spolkovou radou, který upravuje Smlouvu mezi vládou České republiky a Švýcarskou spolkovou radou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku a Protokol k ní, podepsané v Praze dne 4. prosince 1995 (platnost dnem 11. října 2013).

Z ÚŘEDNÍHO VĚSTNÍKU EVROPSKÉ UNIE

Úřední věstník EU – L 269 – publikován dne 10. října 2013:

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) Č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (platnost dnem 31. října 2013).

Úřední věstník EU – L 312 – publikován dne 21. listopadu 2013:

NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) Č. 1174/2013, kterým se mění nařízení (ES) č. 1126/2008, kterým se přijímají některé mezinárodní účetní standardy v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002, pokud jde o mezinárodní standardy účetního výkaznictví (IFRS) 10 a 12 a mezinárodní účetní standard (IAS) 27 – (platnost dnem 24. listopadu 2013).

Úřední věstník EU – L 313 – publikován dne 22. listopadu 2013:

ROZHODNUTÍ RADY (EU) č. 2013/671/EU, o podpisu Dohody mezi Evropskou unií a Francouzskou republikou o uplatňování právních předpisů Unie v oblasti zdanění úspor a správní spolupráce v oblasti daní společenstvím Svatý Bartoloměj jménem Evropské unie (platnost dnem 15. listopadu 2013).

Úřední věstník EU – L 346 – publikován dne 20. prosince 2013:

NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) č. 1374/2013, kterým se mění nařízení (ES) č. 1126/2008, kterým se přijímají některé mezinárodní účetní standardy v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002, pokud jde o mezinárodní účetní standard (IAS) 36 – (platnost dnem 23. prosince 2013).

NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) č. 1375/2013, kterým se mění nařízení (ES) č. 1126/2008, kterým se přijímají některé mezinárodní účetní standardy v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002, pokud jde o mezinárodní účetní standard (IAS) 39 – (platnost dnem 23. prosince 2013).

UPOZORNĚNÍ:

V souladu s nařízením Rady (EU) č. 216/2013 o elektronickém vydávání Úředního věstníku Evropské unie, počínaje 1. červencem 2013 je pouze elektronické vydání Úředního věstníku považováno za autentické a právně závazné.

Pokud v důsledku nepředvídatelných a mimořádných okolností nebude možné publikovat elektronické vydání Úředního věstníku, bude za autentické a právně závazné považováno tištěné vydání v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 3 nařízení.

NOVINKY V PODMÍNKÁCH PRO OSVOBOZENÍ DODÁVEK ZBOŽÍ Z NĚMECKA DO JINÉHO ČLENSKÉHO STÁTU EU

V případě přepravy zboží zákaznickovým vlastním dopravním prostředkem je osvobození od DPH u dodávek zboží do jiných členských států EU vázáno na existenci dokumentu zvaného „Gelangensbestätigung“. Tento dokument je jediným uznávaným důkazním prostředkem pro aplikaci osvobození od DPH z titulu dodání zboží do jiného členského státu EU od 1. října 2013, kdy nabyla účinnosti novela německého zákona o DPH. Společnosti registrované k DPH v Německu, jejichž zákazníci si sami převážejí zboží přes

hranice do jiných zemí EU, musí pro osvobození dodávky od DPH mít k dispozici tento dokument. Mezi důležité náležitosti dokumentu patří především podpis oprávněné osoby zákazníka, datum a přesné místo dodání. Dokument může být vystaven sumárně za období až jednoho čtvrtletí a je možné ho zaslat elektronicky. Pokud je přeprava zajištěna prodávajícím, nebo zákazníkem prostřednictvím smluvního dopravce, je tento dokument pouze jednou z možností, jak nárok na osvobození od DPH prokázat.

ODKLAD ELEKTRONICKÉ KOMUNIKACE S ČSSZ

Na základě zákonné výjimky, udělené ústředním ředitelem ČSSZ dne 12. září, se pro OSVČ povinnost podávat dokumenty vůči ČSSZ (přehled o příjmech a výdajích, oznámení o zahájení činnosti, přihlášky k účasti na důchodovém a nemocenském pojištění) pouze elektronicky (viz

zákon č. 470/2011 Sb.) o rok odkládá a i v příštím roce bude možno dokumenty podávat v papírové podobě. Obdobnou výjimku (ovšem na dva roky) udělil ústřední ředitel ČSSZ i lékařům na zaslání neschopenek.

Informace Ministerstva financí ČR a Finanční správy ČR

INFORMACE GFŘ ZE DNE 15. LISTOPADU K „NEREALIZOVANÝM“ KURZOVÝM ROZDÍLŮM S OHLEDEM NA JUDIKATURU NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU

S ohledem na přijetí zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů (dále jen „Zákonné opatření“), **dojde s účinností od 1. 1. 2014** k úpravě ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Zákon“), ze kterého vyplývá, že i zaúčtování tzv. „nerealizovaných“ kurzových rozdílů bude zahrnuto do základu daně z příjmů. Tato změna citovaného ustanovení mimo jiného reaguje na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (rozsudky č.j. 5 Afs/2011-94 a 5 Afs 56/2012-37). Důvody nově přijaté úpravy citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů jsou podrobně uvedeny v důvodové zprávě k zákonnému opatření.

Úprava citovaného ustanovení zákona přijatá zákonným opatřením v tomto případě najisto staví, že v případě tzv. „nerealizovaných“ kurzových rozdílů a jejich zahrnutí do základu daně se vychází z účetní metody, která určuje způsob účtování kurzových rozdílů v účetnictví a jejich zahrnutí do základu daně z příjmů.

S ohledem na argumentaci uvedenou v důvodové zprávě k zákonnému opatření lze uvést, že finanční správa bez ohledu na znění ustanovení § 23 odst. 1 zákona do účinnosti zákonného opatření zastávala a zastává i nadále názor, že problematika tzv. „nerealizovaných“ kurzových rozdílů byla chápána v kontextu provedené úpravy citovaného ustanovení zákona, a to i v období před její účinností. Setrvává tak na stanovisku zveřejněném na internetových stránkách Finanční správy České republiky k dané problematice. Pokud poplatník při rozhodování o zahrnutí nebo nezahrnutí „nerealizovaných“ kurzových rozdílů do základu daně vycházel ze závěrů uvedených v rozsudcích Nejvyššího správního

soudu k dané problematice a **do konce roku 2013**, resp. i u období započatých v roce 2013, postupoval ve smyslu jejich závěrů, potom je nutné pro jejich aplikaci v praxi vycházet z dále uvedených zásad:

Jestliže poplatník vyloučí ze základu daně „nerealizované“ kurzové zisky, měl by být současně vázán těmito podmínkami:

1. Poplatník by měl postupovat systémově, kdy současně s „nerealizovanými“ kurzovými zisky vyloučí i „nerealizované“ kurzové ztráty.
2. Nezdanitelnost konkrétních kurzových rozdílů musí být jednoznačně vymezena, tzn., že sám poplatník vymezí, u jakých cizoměnových rozvahových položek přesun kurzových rozdílů do období realizace požaduje. O vzniku „nerealizovaných“ kurzových rozdílů lze v této souvislosti uvažovat pouze v případě cizoměnových pohledávek a závazků a nikoliv např. u valutové pokladny, devizových účtů, cizoměnových cenných papírů a eventuálně dalších cizoměnových rozvahových položek, u nichž buď žádný další okamžik realizace nevzniká, a nebo u nichž se o kurzovém vlivu samostatně neúčtuje.
3. V okamžiku realizace, tzn. např. zaplacením cizoměnového závazku nebo inkasem cizoměnové pohledávky, podrobí zdanění skutečný zisk, resp. uplatní skutečnou ztrátu, a nikoliv tedy účetní zisk nebo účetní ztrátu. Obě varianty, tzn. zahrnutí „nerealizovaných“ kurzových rozdílů do základu daně i jejich nezahrnutí, se neliší v celkovém zdanění, ale pouze v rozložení mezi jednotlivá zdaňovací období. Od 1. 1. 2014 bude postup v případě zahrnutí „nerealizovaných“ kurzových rozdílů do základu daně uplatňován ve smyslu znění § 23 odst. 1 zákona platného od uvedeného data, tzn. bude vycházet z předpisů upravujících účetnictví.

DPH SE OD LEDNA PŘÍZNÁVÁ UŽ JEN ELEKTRONICKY

Od 1. ledna 2014 jsou všichni plátcí DPH povinni podávat „**Daňová příznání**“, „**Dodatečná daňová příznání**“ a „**Hlášení včetně příloh**“ elektronicky. Stejným způsobem budou podávat také „**Příhlášku k registraci za plátce DPH**“ a „**Oznámení o změně registračních údajů u plátce DPH**“.

Výjimku budou tvořit pouze plátcí DPH – fyzické osoby, jejichž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců nepřesáhne 6 mil. Kč a nemají zákonem stanovenou povinnost činit podání elektronicky. Ti si budou moci vybrat, zda budou svá podání zasílat správci daně elektronicky, v papírové podobě poštou či doručovat osobně.

K uvedeným změnám došlo v souvislosti se zákonem č. 502/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o DPH), kdy nabyt účinnosti nový § 101a zákona o DPH.

Elektronická podání mohou plátcí DPH zasílat prostřednictvím aplikace „Elektronická podání pro Finanční správu“ na adrese www.daneelektronicky.cz. Bližší informace lze nalézt též na internetových stránkách Finanční správy ČR.

Finanční správa připravuje i další možnost elektronického podávání, a sice s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky – viz § 71 odst. 1 písm. c) daňového řádu, ve znění zákonného opatření č. 344/2013 Sb. Jakmile bude tento nový způsob elektronické komunikace technicky možný, finanční správa zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup, jaká podání lze takto učinit.

Pro úplnost je třeba dodat, že pro všechny plátce DPH bez rozdílu zůstává nadále zachována povinnost elektronického podání pokud jde o podání „Výpisu z evidence pro daňové účely v režimu přenesení daňové povinnosti“ (§ 92a odst. 5 zákona o DPH) a souhrnného hlášení (§ 102 odst. 3 zákona o DPH).

INFORMACE GFŘ ZE DNE 19. PROSINCE K DAŇOVÉMU ŘÁDU

Dnem 1. ledna 2014 nabývá účinnosti zákonné opatření Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů.

V části dvanácté, zmiňovaného zákonného opatření, jsou uvedeny změny zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). K významné změně dojde právě v oblasti elektronických služeb poskytovaných Finanční správou ČR, jedná se o § 69, § 69a, § 69b a § 71 daňového řádu.

Podle nového § 69a daňového řádu správce daně zřídí z moci úřední daňovou informační schránku (dále jen „DIS“) daňovému subjektu, jemuž byla zpřístupněna datová schránka. Nahlížení do DIS bude podle § 69b daňového řádu umožněno na základě přihlášení prostřednictvím datové zprávy ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně autentizované; kromě již stávajícího způsobu podepsání uznávaným elektronickým podpisem, nebo ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky.

Další podstatná změna se týká § 71 daňového řádu, který upravuje kvalifikované formy podání. Nově bude umožněno učinit podání datovou zprávou s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky. Nejedná se tedy v uvedeném případě o podání učiněné prostřednictvím datové schránky (i když tento způsob podání bude nadále rovněž umožněn), ale o podání učiněné prostřednictvím daňového portálu. Toto podání je možno buď opatřit uznávaným elektronickým podpisem (tato možnost je stále zachována) a nebo právě ověřit identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky.

Na zapracování těchto významných legislativních změn intenzivně pracujeme. V souvislosti s ustanoveními novelizovaných § 69 odst. 2 písm. c) a § 71 odst. 4 daňového řádu naleznete aktuální informace o zavedení nové možnosti elektronického podání a o realizovaných změnách v nahlížení do DIS na stránkách Finanční správy ČR v sekci Daně elektronicky.

INFORMACE GFŘ ZE DNE 20. PROSINCE K DANI Z NABYTÍ NEMOVITÝCH VĚCÍ

Dnem 1. ledna 2014 vstoupí v účinnost zákonné opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření“), kterým je nahrazena stávající daň z převodu nemovitostí upravená zákonem č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“), daní z nabytí nemovitých věcí.

Jedná se o zcela novou daň s odlišným právním režimem oproti dani z převodu nemovitostí. Z toho důvodu nelze daňové tiskopisy k podání příznání k dani z převodu nemovitostí pro podání příznání k dani z nabytí nemovitých věcí použít a jsou zpracovány nové formuláře – tiskopisy daňových příznání odpovídající nové právní úpravě. S ohledem na komplikovaný legislativní proces při schvalování nového právního předpisu Parlamentem ČR, při kterém došlo ke schválení výše uvedeného zákonného opatření až dne 27. listopadu 2013, došlo ke značnému zdržení při přípravě a následně i tisku daných tiskopisů. Tyto tiskopisy proto nemohou být na finančních úřadech již 1. ledna 2014, ale budou k dispozici **cca od poloviny února 2014**. Od počátku ledna budou však dostupné pro daňovou veřejnost a poplatníky v elektronické podobě na webových stránkách

Ministerstva financí a Finanční správy ČR. Ministerstvo financí upozorňuje, že podle § 32 zákonného opatření, je poplatník povinen podat daňové příznání k dani z nabytí nemovitých věcí nejpozději do konce třetího kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž byl proveden vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, a to pro případy nabytí vlastnického práva k nemovitém věcem po 1. lednu 2014. První lhůta pro podání daňového příznání k dani z nabytí nemovitých věcí proto končí dne 30. dubna 2014. U daňových povinností vzniklých z titulu změny vlastnického práva k nemovitostem přede dnem nabytí účinnosti zákonného opatření, tj. do 31. prosince 2013, se nadále postupuje podle zákona č. 357/1992 Sb. Z uvedeného vyplývá, že pokud by právní účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí vznikly do 31. prosince 2013, byť katastrální úřad rozhodl o provedení vkladu až po 1. lednu 2014, podléhá tato změna vlastnického práva k nemovitosti nadále režimu zákona č. 357/1992 Sb. a poplatník pro podání příznání k dani z převodu nemovitostí použije stávající formulář, který je k dispozici v tištěné podobě na všech finančních úřadech či v elektronické podobě na webových stránkách Ministerstva financí a Finanční správy ČR.

INFORMACE GFŘ ZE DNE 9. PROSINCE K UPLATŇOVÁNÍ DPH U DODÁNÍ A NÁJMU VYBRANÝCH NEMOVITÝCH VĚCÍ PO 1. 1. 2014 UST. § 56 A 56A ZÁKONA O DANI Z PŘIDANÉ HODNOTY

S účinností od 1. 1. 2014 dochází k novelizaci zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) zákonným opatřením Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně daňových zákonů. Součástí tohoto zákonného opatření je i nová úprava ust. § 56 a § 56a zákona o DPH, vztahující se k dodání vybraných nemovitých věcí a nájmu vybraných nemovitých věcí.

Schválená úprava zde reaguje zejména na změny, které v oblasti nemovitostí přináší nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb.), podle kterého se stavba stává součástí pozemku, na němž stojí, a odpovídá rovněž koncepci směrnice upravující

DPH (2006/112/ES), která stanoví stejný daňový režim (osvobození nebo zdanění) při „dodání budovy nebo její části a pozemku k ní přiléhajícího“.

S ohledem na nejistotu, kterou tato nová úprava dodání a nájmu vybraných nemovitých věcí vyvolala, vydává GFŘ Informaci s tím, že její obsah je zaměřen na vybrané oblasti a problémy, které jsou v současné době veřejností nejčastěji dotazovány. Informace takto bude sloužit i k ujednocení aplikační praxe předmětných ustanovení pro plátce i správce daně.

Úplné znění informace na stránkách Komory v sekci „Metodika a odborné články“.

Ze Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

ROZHODNUTÍ Č. 2785

Řízení před soudem: ochrana proti nečinnosti; opatření proti nečinnosti

- I. Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané podle § 79 a násl. s. ř. s.
- II. Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.

(podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012 - 41)

ROZHODNUTÍ Č. 2787

Daňové řízení: zástavní právo, společné jmění manželů

- I. Je-li zastavován majetek patřící do společného jmění manželů, je příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění neuhrazené daňové pohledávky (§ 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) vedle daňového dlužníka i jeho manžel, neboť i jemu se tímto rozhodnutím ukládá povinnost (§ 101 odst. 3 daňového řádu).

- II. Na úhradu pohledávky vzniklé za trvání manželství jen jednomu z manželů lze použít majetek ve společném jmění manželů a tímto majetkem lze tuto pohledávku rovněž zajistit z titulu zástavního práva zřízeného podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

(podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, čj. 45 Af 11/2012 - 21)

ROZHODNUTÍ Č. 2788

Daňové řízení: nahlížení do spisů

Jestliže jsou pomůcky nebo jejich část založeny v neveřejné části spisu, musí být ve smyslu § 46 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, z vyměřovacího spisu patrné, že existuje i neveřejná část, daňovému subjektu při nahlížení do spisu nepředložená, aby mohl daňový subjekt uplatnit své právo podle § 23 odst. 2 citovaného zákona a projevit svůj zájem i o nahlédnutí do této neveřejné části spisu.

(podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 11. 2012, čj. 15 Af 73/2010 - 49)

ROZHODNUTÍ Č. 2789

Daň z příjmů: započtení soukromoprávní pohledávky; stanovení daně po prekluzivní lhůtě

- I. Daň lze platit pouze způsoby výslovně uvedenými v zákoně (§ 59 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Placení daně započtením soukromoprávní pohledávky vůči České republice tak není přípustné.
- II. Rozhodnutí o stanovení daně po marném uplynutí prekluzivní lhůty (§ 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) je rozhodnutím nezákonným

(podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 93/2012 - 39)

ROZHODNUTÍ Č. 2791

Právo na informace: vnitřní pokyny

- I. Z obecného vymezení vnitřních pokynů zastávaného doktrínou nevyplývá, že by metodické pokyny nadřízeného orgánu mající toliko doporučující charakter nebylo možné považovat za vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. I tyto pokyny jsou aktem abstraktní povahy, jejichž vydáním nadřízený orgán řídí a usměrňuje činnost podřízených orgánů na základě právně zakotveného vztahu nadřízenosti a podřízenosti.
- II. Metodické interní pokyny nemusí obsahovat jen normy direktivního charakteru, které jsou podřízené úřady, jimž je pokyn adresován, povinny při své činnosti bez dalšího dodržovat; jejich obsahem mohou být též návrhy doporučených postupů [§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím].
- III. Článek I bod 1 pokynu Ministerstva financí DS-169 autoritativním a závazným způsobem stanoví, ve kterých případech bude o žádostech daňových subjektů o posečkání daně a povolení splátek na daň rozhodovat právě Ministerstvo financí. Taková úprava se nepochybně týká výkonu veřejné správy navenek, a proto ji nelze považovat za vnitřní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

(podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2012, čj. 9 Ca 99/2009 - 67)

ROZHODNUTÍ Č. 2809

Daň z přidané hodnoty: zvláštní režim obchodníka s použitým zbožím

- I. Použití zvláštního režimu obchodníka s použitým zbožím (§ 90 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) je závislé na vůli dodavatele, zda použije tento zvláštní režim nebo obecný režim DPH v přeshraničních vztazích.
- II. K mezinárodnímu dožádání podle unijních předpisů není správce daně povinen, má-li být takovým dožádáním toliko prokázáno tvrzení daňového subjektu, ohledně něhož jej tíží důkazní břemeno podle § 31 odst. 9

zákona č. 337/1992 Sb. (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 9. 2007, Twoh, C-184/05, Sb. rozh., s. I-7897).

(podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2012, čj. 22 Af 48/2010 - 50)

ROZHODNUTÍ Č. 2840

Daň z přidané hodnoty: osvobození od daně z přidané hodnoty pro vědecké nástroje a přístroje

Clo: osvobození od cla pro vědecké nástroje a přístroje

Zboží může být od cla a současně i od daně z přidané hodnoty osvobozeno na základě § 53 vyhlášky č. 247/2002 Sb., o osvobození zboží propuštěného do celního režimu volného oběhu od dovozního cla, pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny tyto podmínky: 1. Dovezené zboží je vědeckým nástrojem nebo přístrojem v souladu s definicí obsaženou v § 55 vyhlášky č. 247/2002 Sb., zejména je výlučně nebo hlavně způsobilé k vědecké činnosti a jeho technické parametry umožňují dosahování vysoce hodnotných výkonů přesahujících výkony běžně požadované pro průmyslové nebo obchodní využití. 2. Zboží je dováženo výhradně pro neobchodní účely a nepoužíváno k dosažení zisku, a to nejen v době jeho deklarace, ale i po jeho dovezení. 3. Deklarantem a příjemcem tohoto zboží je veřejné, veřejně prospěšné nebo soukromé zařízení, jehož hlavní činností je vzdělávání nebo vědecký výzkum. 4. Zařízení nebo instituce, jimž je zboží určeno, písemně sdělily informace podle § 55 odst. 2 vyhlášky č. 247/2002 Sb.

(podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2013, čj. 8 Afs 50/2012 - 58)

ROZHODNUTÍ Č. 2841

Daň z převodu nemovitostí: podmínky osvobození od daně

Skutečnost, že stěžovatel neměl v rozhodné době zapsaný v obchodním rejstříku předmět podnikání spočívající ve výstavbě nebo prodeji staveb a bytů, ještě bez dalšího neznamená, že nesplnil podmínky pro osvobození stanovené v § 20 odst. 7 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Při posuzování splnění těchto podmínek je třeba zkoumat nejen formální zápis v obchodním rejstříku, ale primárně i skutečný obsah činnosti

vykonávané stěžovatelem. K závěru o tom, zda stěžovatel účel zákona naplnil, či nikoli, je třeba dospět v rámci řádně vedeného dokazování, nikoli pouze formálně z údaje uvedeného v obchodním rejstříku; je třeba primárně vycházet z toho, zda daňový subjekt fakticky prováděl činnost spočívající ve výstavbě nebo prodeji staveb a bytů, v rámci níž došlo k převodu.

(podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, čj. 5 Afs 73/2012 - 41)

ROZHODNUTÍ Č. 2856

Daň z přidané hodnoty: oprávnění věřitelů snížit daň na výstupu; přechodná ustanovení

Oprávnění věřitelů snížit daň z přidané hodnoty na výstupu o částky odpovídající neuhrazeným pohledávkám za dlužníky v úpadku lze uplatnit za splnění dalších zákonem stanovených podmínek pouze u zdanitelných plnění poskytnutých nejdříve ke dni 1. 4. 2011

(podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, čj. 9 Afs 69/2012 - 47)

ROZHODNUTÍ Č. 2866

Důchodové pojištění: účinek dohody o narovnání uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti výpovědi

Právním účinkem dohody o narovnání mezi žalobcem a jeho bývalým zaměstnavatelem uzavřené po podání žaloby na neplatnost výpovědi je, že rozvázání pracovního poměru výpovědí zaniklo a bylo nahrazeno ujednáními, která vyplývají z narovnání. V tomto ohledu je tedy účinek dohody o narovnání srovnatelný s případným rozhodnutím soudu o neplatnosti výpovědi. Proto je třeba analogicky aplikovat § 11 odst. 2 větu šestou zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 470/2011 Sb., a dobu, po kterou podle této dohody trval nadále pracovní poměr, považovat při splnění podmínek § 11 odst. 2 věty šesté citovaného zákona za dobu důchodového pojištění.

(podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, čj. 6 Ads 112/2012 - 50)

UPOZORNĚNÍ

Vážení členové Komory certifikovaných účetních, dovoluji si Vám připomenout, že **členský příspěvek** na rok 2014 má být, v souladu s čl. 2 odst. 1 příspěvkového řádu, uhrazen do **31. ledna 2014**.

Jeho výše činí 2 000,- Kč. Z důvodu mateřské či rodičovské dovolené, důchodového věku nebo sociálních důvodů lze požádat o snížení členského příspěvku.

V případě potřeby jest možné vystavit zálohovou fakturu.

Platbu poukažte, prosím, na účet č.:

43-1434590217/0100

variabilní symbol je Vaše členské číslo = číslo certifikátu

Do konce ledna má být také zasláno, v souladu s čl. 6 odst. 5 směrnice č. 11/2012, **hlášení o plnění KPV za rok 2013**.

Ing. Ladislav Zemánek, tajemník

K trestněprávním souvislostem porušení účetních předpisů – informace a judikatura

V minulém čísle bulletinu jsem se s Vámi podělila o informace, jak česká, a dá se říci již ustálená judikatura, vnímá odpovědnost za plnění, resp. porušování účetních předpisů. Právě v případě jejich porušování však může dojít až naplnění skutkové podstaty trestného činu. Z hlediska klasifikace trestního práva, lze trestnou činnost v této oblasti podřadit pod tzv. ekonomickou kriminalitu. Doporučení Rady Evropy č. R (81)12 v jejím rámci vymezilo mimo jiné padělání firemních závěrek a účetní podvody, podvody týkající se ekonomické situace a kapitálu společností.

Za typický způsob páchaní této kriminality je možno považovat i nedodržování předpisů o vedení účetnictví až po takové operace, které např. snižují hodnotu firmy. Aby bylo uvedené jednání trestným činem, musí však naplnit nejen skutkovou podstatu trestného činu tak, jak ji vymezuje trestní právo hmotné, ale musí dojít i k porušení samotných účetních předpisů.

Ne každá manipulace s účetními daty tak nutně musí znamenat páchanou trestnou činnost. V této souvislosti se v poslední době hovoří o tzv. kreativním účetnictví. Za běžné praktiky kreativního účetnictví lze považovat volbu techniky v rámci nastavených pravidel české účetní legislativy. V praxi může jít např. o tvorbu účetních opravných položek, rezerv, metody oceňování a podobné situace, kdy vyhlášky či účetní standardy dávají na výběr. Věrný a poctivý obraz účetnictví není těmito technikami významně narušen. Může však jít až použití technik, které významně narušují legislativou nastavený věrný obraz tím, že účetní jednotka uvede diskusní, spíše nepravdivé až hrubě zkrslující údaje. Vystavuje se potom riziku sankce podle zákona o účetnictví. Nejzávažnější a současně nejhůře prokazatelné manipulace s účetnictvím odráží zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník ve změně pozdějších předpisů. V tomto stupni je možno již identifikovat prvky podvodného výkaznictví. Z nedávného průzkumu naší Komory nedávno vyplynulo, že více jak pětina podnikatelů v ČR očekává od svých účetních vylepšení účetní

závěrky. Tato informace je, podle mého názoru, alarmující a je až překvapivé, že v praxi je tento druh protiprávního jednání postihován jen velmi zřídka. Důvodem může být již zmíněná těžká prokazatelnost tohoto druhu trestné činnosti, neboť prokazování hospodářské nebo finanční kriminality je velmi obtížné a vyžaduje široké znalosti nejen z oblasti trestního práva, ale i z dalších právních odvětví, zejména práva obchodního a finančního.

Na stíhání trestní kriminality má monopol stát, a je to státní zástupce, který je povinen stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví. Orgány státu však nejsou schopny objektivně zjistit všechny případy trestné činnosti. Právo podat trestní oznámení má proto každá fyzická nebo právnická osoba. V praxi tak půjde zpravidla o oznamování ze strany poškozených subjektů. Naopak státní orgány mají dokonce povinnost oznamovat státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. Ve věcech souvisejících s účetnictvím půjde zpravidla o daňovou kontrolu, jejímž subjektem jsou finanční úřady všech stupňů. Oznamovací povinnost správce daně nastupuje tehdy, jde-li o některý z trestných činů daňových, dotačního podvodu, zkrslování údajů o stavu hospodaření a jmění a poškozování finančních zájmů EU. Významně chybné účtování může naplnit skutkovou podstatu všech výše zmíněných trestných činů.

Na nedodržování účetních předpisů v nejméně

podobě dopadá trestný čin „zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění“, který upravuje § 254 trestního zákona. Objektem je zájem na řádném a správném vedení finančního účetnictví a dalších dokladů sloužících k přehledu o stavu hospodaření a majetku. Může spočívat v následujících jednáních pachatele:

- nevede účetní knihy, zápisy nebo jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku ač je k tomu ze zákona povinen,
- v účetních knihách, zápisech nebo jiných dokladech uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje,
- účetní knihy, zápisy nebo jiné doklady změní, zničí, poškodí, učiní je neupotřebitelnými nebo zatají.

Výslovně upozorním, že toto jednání pokrývá i zveřejnění nepravdivých údajů či dokonce záměrné nezveřejnění informací ve Sbírce listin Obchodního rejstříku!

Pro uvedenou skupinu trestných činů je ještě vhodné zmínit, že musí jít o trestné činy úmyslné – tzn., že pachatel musí vědět, že svým jednáním ohrožuje právem chráněné zájmy a chtít způsobit škodlivý následek (úmysl přímý), nebo musí vědět, že svým jednáním může způsobit takový škodlivý následek a pro případ, že jej způsobí, s tím být srozuměn (úmysl nepřímý). V této souvislosti však cítím obavu, že u osoby, která se k výkonu účetní profese hlásí, může být právě nepřímý úmysl naplněn.

Co se týče následku, je na tomto místě vhodné zmínit i judikaturu, a sice Usnesení Nejvyššího soudu: „*Trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 TrZ (254 odst. 1 TrZ) je totiž deliktem ohrožovacím a ve vztahu k ohrožení majetkových práv jiného se zde postihuje v podstatě jednání přípravného charakteru, které může směřovat mimo jiné i k podvodnému vylákání prospěchu pachatele ke škodě cizího majetku ve smyslu § 250 odst. 1 TrZ (§ 209 odst. 1 TrZ). Dojde-li pak skutečně k obohacení pachatele v důsledku omylu jím vyvolaného nebo využitého a ke způsobení škody na majetku jiné osoby, skutek se posoudí jen*

*jako poruchový trestný čin podvodu, a nikoli jako ohrožovací trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění, takže je vyloučen i jednací souběh obou těchto trestných činů.“¹ Ve stejném usnesení se Nejvyšší soud vyjádřil, že: „platí přiměřeně stejné závěry, jaké byly učiněny ve vztahu mezi trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 TrZ, který je v podstatě zvláštním případem podvodu a vůči němuž je trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 jen subsidiární.“ Vzhledem k tomu, že nový trestní zákoník prakticky nic nezměnil na posuzovaných skutkových podstatách zmíněných trestných činů ani na jejich vzájemném vztahu, mohou se uplatnit závěry zaujaté v tomto rozhodnutí i za účinnosti současné právní úpravy. Jak takové zkreslení, které naplní skutkovou podstatu trestného činu může vypadat, již judikoval také Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 5 Tdo 1383/2011-39 ze dne 23. 11. 2011: „*Za nepravdivé se považují údaje, jejichž obsah vůbec neodpovídá skutečnému stavu, o němž je podávána informace, a to byť jen v některé důležité části výkazu nebo hlášení.*“*

Docela zajímavý je i příklad naplnění této skutkové podstaty v situaci, kdy k naplnění znaku „zatajení“ došlo podle Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 556/2010 ze dne 23. 6. 2010 tím, že „*obviněný předstíral převod obchodního podílu na (neexistující) osobu. Vzhledem k fikci této osoby, muselo být fiktivní i předání účetních dokumentů.*“

Důležité je ještě uvést, kdo může být pachatelem. Pokud půjde o jednání spočívající v nevedení účetních knih a jiných dokladů, pak pachatelem je osoba, která je k vedení účetnictví povinna – tj. sama účetní jednotka. Připomenu, že podle zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob, může být již za vybrané trestné činy trestně odpovědná i přímo právnická osoba, případně její statutární orgán.

Pro jednání v ostatních dvou bodech, tedy uvedení hrubě zkreslených údajů či zničení a jiné znehodnocení účetnictví, bude pachatelem především ten, kdo účetnictví fakticky vede, tedy

¹ PÚRY, František, *Judikatura Nejvyššího soudu České republiky ke vzájemnému vztahu trestných činů podvodu a zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění*, Trestněprávní revue, č. 4/2013, WoltersKluwer, 2013, ISSN 1213-5313 str. 99-100

účetní, popř. jiný pracovník. Výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu navíc v kauze, kdy byl dovolatel přesvědčen, že z pozice společníka nenesl žádnou odpovědnost za vedení účetnictví, rozšiřuje: „že zákon neomezuje pachatelství na statutární orgány právnických osob. Naopak stanoví, že pachatelem může být kdokoli, kdo má přístup k účetním dokladům a tyto zničí, učiní je neupotřebitelnými nebo zatají...“

Nicméně dlužno zopakovat, že uvedený typ kriminality je ve skutečnosti postihován poměrně vzácně. Ze statistických ročenek kriminality Ministerstva spravedlnosti ČR vyplynulo, že tento trestný čin byl v posledních deseti letech zjištěn v průměru ve 170 případech ročně.

Ze souvisejících trestných činů bude nejvýznamnější zmíněný trestný čin zkrácení daně, poplatku a jiné podobné platby. Již byla uvedena judikatura, která vylučuje souběh tohoto trestného činu se zkrácením údajů o hospodaření a stavu jmění. V uvedeném případě bude odsouzeno právě zkrácení daně, jakožto dokonáný trestný čin. V daném případě jde o zvláštní typ podvodného jednání, kdy správce daně je uveden v omyl ohledně správné výše daně. Naopak za zkrácení daně se nepovažuje její neodvedení samo o sobě v případě, že byla v podaném daňovém přiznání

řádně vyčíslena. Ve vazbě na účetnictví se může páčání takovéto trestné činnosti v praxi projevit např. zařazováním předmětů majících charakter dlouhodobého majetku do přímé spotřeby, pokusy o zrychlení odpisů, nevedení skladové evidence a neprovádění inventur, neoprávněné vykazování fiktivních cest, či neoprávněné přelévání kapitálu do dceřiných společností.

Účetnictví však může mít úzkou vazbu i na další hospodářské trestné činy. Kromě tzv. daňových trestných činů půjde dále o nejrůznější krádeže, zpronevěry, ale i trestné činy dotačního či úvěrového podvodu nebo zvýhodňování věřitele. V těchto případech však bude účetnictví spíše cenným důkazním prostředkem, protože takováto trestná činnost je velmi často spojena s různými zásahy do účetnictví či přesuny majetku, a proto půjde téměř ve všech případech o obligatorní důkazní prostředek, který tvoří páteř celého dokazování. Znovu se tak potvrzuje zájem společnosti na kvalitním a průkazném zpracování účetní evidence, neboť může vedle všech svých dosud uznávaných funkcí znamenat i prevenci v ochraně majetkových zájmů nejen státu, ale i soukromých subjektů.

■ Ing. Bc. Magdalena Králová

Já vím, že jsem měl zaplatit před čtyřmi měsíci, ale můj terapeut mi řekl, abych se nezabýval minulostí.

Převzato z e15.cz

Monitor

ABSURDITA ROKU. V minulém bulletinu jsme mj. psali o tom, že Ministerstvo financí obdrželo ocenění „Paskvil roku“ za legislativní počin roku 2012. Nyní si připisalo též „Absurditu roku 2013“. V této anketě (upozorňující na nesmyslné byrokratické povinnosti komplikující podnikání v Česku), která je doprovodnou akcí soutěží „Firma roku“ a „Živnostník roku“ byla vyhodnoceno jako vítěz tzv. ručení za odvedenou daň. O nelichotivý titul se podělilo také s požadavkem zasílat elektronická podání správci daně ve formátu xml. (toto společně s ČSSZ). Generální finančnímu ředitelství se ovšem tento titul moc nezamlouvá, jak patrně z vyjádření níže.

Institut nespolehlivého plátce je účinným, v Evropské unii používaným nástrojem, jak řešit problém s daňovými úniky na DPH a očistit trh od nepoctivých plátců, často zapojených do řetězových obchodů. V Registru plátců DPH (dostupném na Daňovém portále Finanční správy) jsou pro poplatníky k dispozici všechny potřebné informace, tj. zda je plátcem registrován k DPH, zda je/není nespolehlivým plátcem a obsahuje i bankovní účty registrované správcem daně. Podnikatelé tak mohou na jednom místě jednoduše zjistit, zda si jejich obchodní partner plní své zákonné povinnosti vůči správci daně či nikoliv. Pak už je na jejich rozhodnutí, zda budou s tímto plátcem obchodovat a riskovat možnost ručení za plátcem neodvedenou DPH.

Ručení za neodvedenou DPH bude však uplatněno až po vyčerpání všech zákonných možností exekuvovat povinného plátce. Mimoto existuje možnost uhradit DPH přímo správci daně na osobní depozitní účet v režimu zvláštního způsobu zajištění daně (§ 109a zákona o DPH), čímž příjemce plnění zcela eliminuje možnost, že by se v budoucnu stal ručitelem za neodvedenou daň.

Co se týká kritiky formátu xml, tak tato vyhlášená „absurdita“ je také neopodstatněná. Formát

xml je nejběžněji používaný formát pro zpracování formulářů. Poplatník má možnost zcela zdarma vyplnit v přednastaveném formátu xml příslušný formulář v aplikaci „Elektronická podání pro Finanční správu“ na stránkách www.daneelektronicky.cz a buď odeslat podání správci daně přímo přes tuto aplikaci nebo si vytvořený formulář uložit k odeslání do datové schránky. Vše se děje bez zvýšených dodatečných nákladů poplatníka na SW vybavení.

AKČNÍ PLÁN BEPS (Base Erosion and Profit Shifting). Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) vydala v létě tzv. Akční plán, který se věnuje problematice narušování základu daně a přesunu zisku. Hlavním účelem tohoto plánu je návrh 15 opatření, která jsou zaměřena na data a transparentnost, aplikaci smluv o zamezení dvojího zdanění, problematiku stálé provozovny (PE), problematiku převodních cen (TP) a obecné opatření BEPS (např. digitální ekonomika, uznatelnost úroků a hybridní uspořádání).

Navrhovaná opatření by měla být implementována jednotlivými zeměmi do jejich daňových legislativ. Jestli se tak stane, mohou mít tato opatření vliv na obchodní modely nadnárodních i lokálních společností, jejich kapitálové účasti, financování a další podobné struktury.

Akční plán klade velký důraz na tzv. podstatu transakcí, čímž ovlivňuje např. komentáře ohledně pravidel PE, změnu charakteristiky transakcí, problematiku duševního vlastnictví, přesun rizik v právních smlouvách.

Obecně na daňové poplatníky bude vyvíjen větší tlak v souvislosti s vykazováním informací a jejich transparentností. To může společností usnadnit dodržování předpisů při podnikání. Konkrétně, akční plán stanovuje termín jednoho roku pro přehodnocení dokumentace převodních cen tak, aby zajišťovala transparentnost pro or-

gány daňové správy. Daňoví poplatníci by měli poskytnout informace o své celosvětové alokaci příjmů, ekonomické aktivitě a daních placených v jednotlivých zemích.

Některé země (např. Nizozemsko či Irsko) již přijaly místní opatření v reakci na zprávu BEPS a Akční plán. Svůj program představila v listopadu i Evropská komise. Jeho podstatnou součástí by mělo být zamezení zneužívání rozdílů mezi zeměmi Unie v přístupu ke zdaňování přesunů peněz. Evropské komisi vadí schémata, jako je umělé zakládání dceřiných firem či poboček v některých zemích s výhodnějším zdaněním, přes které si pak mateřské firmy přesouvají peníze, aby se vyhnuly danění jinde. V centru pozornosti se ocitly také plány firem využívající tzv. hybridní úvěry, které jsou v různých zemích definovány buď jako úvěr nebo jako majetkový podíl, a proto také různě zdaněny.

DAŇOVÝ SYSTÉM. Větší jistota ohledně budoucnosti daňového systému, jeho zjednodušení a větší předvídatelnost a spolupráce s daňovou správou – takové jsou hlavní změny v daňové legislativě, které by měly podle firem v České republice pozitivní dopad na obchodní vztahy a zvýšení konkurenceschopnosti. Vyplývá to z třetího průzkumu společnosti Deloitte zaměřeného na daňovou jistotu mezi daňovými poplatníky v zemích EMEA (Evropa, Blízký východ, severní Afrika) vč. České republiky.

Průzkumu, který proběhl v červnu a červenci 2013, se zúčastnilo téměř 1000 respondentů z 25 zemí Evropy. Soustředil se především na tři oblasti – vztahy s finančními úřady, daňové kontroly a vnímání daňové jistoty.

„V České republice se respondenti stejně jako v zemích EMEA jednoznačně shodli na tom, že hlavní příčinou daňové nejistoty jsou časté změny v legislativě a nejednoznačnost, nedostatky a náhlé zvraty stanovisek daňové správy. Vysokou daňovou nejistotu vnímá v České republice více než dvě třetiny firem (70,5 procent), což je o 10 procentních bodů více, než je průměr v zemích EMEA,“ uvedla k výsledkům průzkumu Radka Mašková, ředitelka v daňovém oddělení společnosti Deloitte.

V České republice obecně panuje mírná spokojenost se vztahy s finančními úřady – za dobrý jej uvedla více než polovina dotázaných (56,8%). Oproti roku 2012 je nicméně patrné celkové zhoršení vztahů s finančními úřady. Konkrétně průzkum zaznamenal dramatický nárůst počtu respondentů, kteří svůj vztah s finančními úřady hodnotí jako špatný. Zároveň ve srovnání s rokem 2012 poklesl na třetinu počet firem, které považují své vztahy s finančními úřady za velmi dobré.

Ve srovnání se svými sousedy Češi hodnotí svůj vztah s finančními úřady relativně pozitivně. Nejhorší vztahy s finančními úřady v rámci v průzkumu uvedly firmy z Polska.

Nijak překvapivě se finanční úřady v Čechách zaměřují především na klíčové daně jako je DPH a daň z příjmů právnických osob. Respondenti zatím v takové míře nezaznamenali zvýšený zájem finančních úřadů o problematiku převodních cen, ačkoliv byla tato oblast v médiích finanční správou prezentována jako prioritní.

Česká republika patří mezi země, kde probíhá nejméně daňových kontrol. Zatímco v Německu bylo v posledních třech letech kontrolováno daňovou správou 74% firem, v Polsku 81% firem či Rakousku 85%, u nás bylo kontrolováno 54,5% společností (průměr v zemích EMEA je 75%).

JEN NECELÁ ČTVRTINA STÁTŮ POUŽÍVÁ PODVOJNÉ ÚČETNICTVÍ, které je běžné v každé firmě. Průzkum PwC provedený ve 100 zemích ukázal, že jen 24% z nich používá podvojný účetnictví, a tedy akruální principy. Další 37% plánuje na tuto formu účetnictví přejít v následujících pěti letech.

Většina zemí dnes stále ještě spoléhá na hoto-
vostní účetnictví, tedy evidenci příjmů a výdajů, která nezachycuje informace o majetku a závazcích veřejného sektoru, a proto poskytuje velmi krátkodobý pohled na stav veřejných financí.

Největší vlna přechodu k podvojnému účetnictví se očekává v rozvojových zemích. Tento trend vedou africké země (11), následovány asijskými (10) a latinsko-americkými (8) zeměmi. V jed-

notlivých zemích očekávají, že z účetních reform budou prosperovat hlavně občané (77%) a politici (69%). Vlády mohou skrze tento krok dosáhnout větší transparentnosti a odpovědnosti a přitom nabídnout lepší podklady pro rozhodovací procesy. Přechod na nový systém účetnictví by měl vést k lepšímu nakládání s veřejnými prostředky. Finanční výkazy sestavené na úrovni státu musí odrážet ekonomické dopady politických rozhodnutí i s riziky, která budou mít dopad na potenciální závazky státu v budoucnosti.

Česká republika díky probíhajícím reformám v účetnictví veřejného sektoru patří k těm pokrokovějším, protože od roku 2010 zavedla standardní účetní metody do veřejného sektoru a začíná sestavovat konsolidované

KUPNÍ SÍLA ČECHŮ UŽ DVA ROKY KLESÁ. PŘEDEHNALI NÁS I SLOVÁCI

Úroveň kupní síly na obyvatele v České republice vloni klesla na 56,8 procenta evropského průměru, zatímco ještě v roce 2010 index dosáhl hodnoty 57,7 procenta. Do roku 2011 kupní síla Čechů přitom rostla. Vyplývá to ze studie společnosti Incoma GfK „Kupní síla v okresech a obcích ČR 2013“.

Českou republiku na žebříčku podle úrovně kupní síly v Evropě přeskočilo Slovensko, které vloni dosáhlo 58 procent evropského průměru. Na žebříčku se k Česku přiblížila Litva. Kupní síla českých domácností klesá od roku 2011. „Celkový objem disponibilních finančních prostředků obyvatel a domácností v Česku od té doby klesá a v porovnání s celoevropským průměrem jsou průměrné příjmy letos dokonce nižší, než tomu bylo v roce 2010,“ uvádí studie.

Průměrný obyvatele České republiky tak měl v loňském roce k dispozici o přibližně 43 procent méně finančních prostředků než průměrný obyvatele Evropy. Česká republika se v současnosti nachází na 24. místě z celkového počtu 42 zemí, ve kterých se úroveň kupní síly sleduje.

Podobně se také změnil trend prohlubování rozdílů v kupní síle jednotlivých sídel a regionů v České republice. Zatímco v předchozích letech bylo možné pozorovat mírné rozevírání pomysl-

ných nůžek v úrovni kupní síly, za poslední dva roky nastalo zastavení tohoto trendu.

Praha zůstává jednoznačně nejbohatším městem při porovnání úrovně kupní síly na obyvatele. Index hlavního města nicméně již druhým rokem poklesl, a to ze 131,3 procenta celostátního průměru v roce 2012 na loňských 130,9 procenta.

„Některá větší města metropoli pomalu dohánějí, nicméně v pětici nejbohatších měst České republiky nad deset tisíc obyvatel nadále figurují pouze města ze Středočeského kraje, jako jsou Říčany (124,7 procenta) nebo Brandýs nad Labem (124,6 procenta),“ uvádí studie.

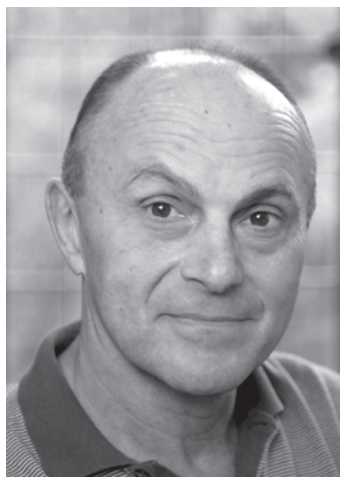
ČERNÁ LISTINA NEPLAČÍCŮ DPH

Finanční správa registruje necelých 30 nespolehlivých plátců daně z přidané hodnoty (DPH). Registr nespolehlivých plátců souvisí s ručením za DPH a vyplývá z novely zákona platné od ledna loňského roku. Správa však jména dlužníků nezveřejňuje, název se v systému objeví až po zadání konkrétního údaje.

Podle společnosti Premier system, která se věnuje vývoji podnikových informačních systémů umožňujících s funkcí nespolehlivé plátce odhalit, jde výhradně o obchodní společnosti. Provinily se uvedením neexistujícího sídla, pozdním podáním daňového přiznání či ignorováním úřadů.

Na černé listině neplátců DPH skončí každý, kdo dluží za poslední minimálně tři měsíce na DPH více než deset milionů korun. Za nespolehlivou bude považována i ta firma, která nemá v pořádku daňové doklady a úřad jí vyměří daň alespoň půl milionu korun, a také podnik podezřelý z účasti na podvodu.

Každá firma by si v databázi měla kontrolovat, zda se u jejích dodavatelů v kolonce „nespolehlivý plátec“ neobjevilo „ano“. U těch pak ručí za odvedení DPH. Pokud obchodní partneři daň nezaplátí, musí ji uhradit ručící firma.

Eugene F. Fama

Lars P. Hansen

Robert J. Shiller

NOBELOVA CENA ZA EKONOMII

Loňskou Nobelovu za ekonomii získali z rozhodnutí výboru pro udělování Nobelovy ceny při Švédské akademii věd Američané **Eugene F. Fama**, **Lars P. Hansen** a **Robert J. Shiller** za empirickou analýzu cen aktiv.

Laureáti vyvinuli nové metody pro analýzu trendů na trzích s akciemi, dluhopisy a dalšími aktivy. Jejich výzkum přispěl ke zlepšení předpovídání cen aktiv v dlouhém období. Ocenění ekonomové podle akademie zjistili, že vývoj cen aktiv, jako jsou akcie a dluhopisy, sice nelze v krátkém období odhadovat, ale v dlouhodobějším horizontu lze předpovídat jeho širší trendy.

Ve zdůvodnění výbor upozornil, že vývoj cen aktiv je zásadní pro řadu klíčových rozhodnutí od koupě domu po tvorbu národní hospodářské politiky. „Špatné ohodnocení aktiv může přispět ke vzniku finančních krizí. A jak dokazuje současná globální recese, takovéto krize mohou poškodit celou ekonomiku“.

PODNIKATELÉ PLATÍ NIŽŠÍ DANĚ. Mají sice v průměru výrazně vyšší hrubé příjmy než zaměstnanci, přesto platí v průměru o téměř 27 procent nižší daně. Vyplývá to z nové studie Institutu pro demokracii a ekonomickou analýzu (IDEA), „think-tanku“ založeného ekonomem Janem Švejnarem.

Daně z příjmů fyzických osob spolu s povinnými odvody na sociální a zdravotní pojištění tvoří podle údajů Ministerstva financí z loňského května 56 procent všech daňových příjmů v Česku.

„Kdo by měl více nebo méně přispívat do tohoto balíku, to je logicky důležité politické téma. Touto studií vnášíme do politické debaty reálná čísla o zdanění různých typů ekonomicky aktivních osob na českém trhu práce,“ říkají autoři studie Libor Dušek, Klára Kalíšková a Daniel Münich.

V rámci projektu Národohospodářského ústavu Akademie věd ČR pracovali s údaji Českého statistického úřadu o příjmech zhruba dvaceti tisíc výdělečně činných osob. A mimo jiné připravili „kalkulačku“, do které nyní budou moci úředníci na ministerstvu financí projektovat plánované změny daní.

„Když chci něco měnit, měl bych jednak vědět, jaký je současný stav, a jednak co plánovaná změna může přinést. Na základě složitých algoritmů jsme vytvořili daňový nástroj, který takové kalkulače jednoduše umožní,“ vysvětluje Münich.

Ze studie také vyplývá, že zhruba třetina daňových poplatníků – díky slevám a odpočtům – neplatí žádnou daň z příjmů. Mezi zaměstnanci je takových lidí 30 procent, mezi podnikateli pak 38 procent.

Rozdíl je 35 tisíc korun. Hlavní zjištění studie potvrzuje dobře známý rozdíl, který si nyní velká část populace spojí se „slavným“ výrokem stínového ministra financí za ČSSD Jana Mládky. Na základě reálných dat IDEA ukazuje, že průměrný zaměstnanec čelí v praxi daňové sazbě 37,4 procenta, zatímco průměrný podnikatel 28,1 procenta.

„Přestože mají podnikatelé výrazně vyšší průměrné hrubé příjmy (331 233 korun ročně) než zaměstnanci (247 480 korun ročně), platí v průměru o 27 procent nižší daně – 95 310 korun oproti 129 680 korunám, které platí průměrný zaměstnanec,“ přidává studie další zjištění.

Výzkumníci přitom do celkových daní odváděných zaměstnanci počítají i pojištění, které za zaměstnance odvádí zaměstnavatel. „Toto pojištění totiž také patří do celkových daňových nákladů práce,“ zdůvodňuje použitou metodu, která ještě zvětšuje celkový rozdíl mezi odvody živnostníků a zaměstnanců, Klára Kalíšková.

Průměr bývá často – a mnohdy oprávněně – napadán, že o celkovém stavu zachycovaného problému toho ve skutečnosti mnoho neříká a zkresluje jej. Ze studie jasně vyplývá, že vyššímu zdanění čelí téměř všichni zaměstnanci. „Zatímco průměrné daňové sazby se pohybují pro většinu podnikatelů mezi 22 a 38 procenty, většina zaměstnanců čelí daňovým sazbám mezi 30 a 44 procenty,“ uvádí studie.

Třetina lidí neplatí daň z příjmů. Skutečná sazba zdanění se výrazně liší i mezi jednotlivými poplatníky, kteří mají stejnou výši příjmů. Hlavním důvodem této nerovnováhy jsou různé kombinace slev na dani (např. na děti nebo na manželku či manžela bez příjmů) a odečitatelné položky, jako jsou úroky zaplacené na úvěru za bydlení. Výzkumníci vypočetli, že bez existence daňových slev, odpočtů a minimálních základů by průměrná daňová sazba zaměstnance činila 48,6 procenta, u podnikatelů pak 36,4 procenta.

Zhruba třetina daňových poplatníků pak díky slevám a odpočtům neplatí žádnou daň z příjmů. Mezi zaměstnanci je 30 procent takových lidí,

mezi podnikateli pak 38 procent. Za pozornost stojí také efekt minimálních odvodů (záloh na sociální a zdravotní pojištění) u podnikatelských příjmů. Ty se starají o to, že pouze podnikatelé s nejnižšími hrubými příjmy – zhruba do 130 tisíc korun ročně – čelí podobně vysokému zdanění jako zaměstnanci ve stejné příjmové skupině.

Daňová sazba u podnikatelů tedy postupně neroste od nejnižších příjmů k těm vyšším jako u zaměstnanců, ale nejprve s rostoucím příjmem klesá ze zhruba 33 na 23 procent a na hranici ročních hrubých příjmů ve výši kolem 280 tisíc korun začíná opět povolna růst.

Zvýšit plat? Polovina jde státu. Nerovnováhu ve zdanění zaměstnanců a podnikatelů pak dokreslují mezní daňové sazby, které ukazují, „jak silnou mají poplatníci motivaci usilovat o zvýšení příjmů, či naopak provádět legální i nelegální daňové úniky“.

Rovné tři čtvrtiny zaměstnanců čelí mezní sazbě ve výši 48,6 procenta. „Znamená to tedy, že téměř polovina z peněz, které zaměstnavatel vyplatí při zvýšení výdělku, je odvedena na daních,“ vysvětlují výzkumníci. Nižší mezní sazbu odvádějí především zaměstnanci s nižšími příjmy, kteří platí nulovou daň z příjmu, a také malá skupina zaměstnanců s nejvyššími příjmy, kteří jsou nad stropem sociálního pojistného.

U zhruba poloviny živnostníků se mezní daňová sazba pohybuje ve výši 36,3 procenta. Jde o ty živnostníky, kteří platí daň z příjmu a vyšší než minimální a nižší než maximální pojistné. Živnostníci s nižšími příjmy čelí nejčastěji mezním daňovým sazbám v intervalu 15 až 30 procent a téměř pětina živnostníků s nejnižšími příjmy má mezní sazbu dokonce nulovou.

■ LZ

Zákulisí

PROJEKT „ROZVOJ LIDSKÝCH ZDROJŮ V OBLASTI CERTIFIKOVANÝCH ÚČETNÍCH“ (viz též minulý bulletin) vstoupil na podzim do realizační fáze. Projekt je připravený ve spolupráci se švýcarskou partnerskou organizací *Verein für die höheren Prüfungen in Rechnungswesen und Controlling* (www.veb.ch) a také podpořený grantem z „Fondu Partnerství“. **Hlavním cílem projektu je zlepšení postavení certifikovaných účetních na trhu práce.** V čele realizačního týmu je místopředsedkyně Komory Ing. Dita Chrastilová, FCCA. V čele švýcarského týmu je Herbert Mattle, který před listopadovou návštěvou ČR poskytl rozhovor CFOworld (viz níže). Projektový tým absolvoval v září cestu do Švýcarska, kde se zúčastil celé řady jednání. V říjnu a v listopadu proběhly první dva

„kulaté stoly“ se zástupci personálních agentur a v listopadu se též uskutečnila velká česko-švýcarská konference. S příspěvky na ní vystoupili prof. Dr. Pfaff, H. Mattle, Ing. Chrastilová, FCCA, Ing. Jurka, prof. Ing. Král, CSc. a Ing. Vašek, Ph.D. Materiály z konference, jakož i další informace o projektu jsou průběžně zveřejňovány na internetových stránkách Komory.

Na závěr konference proběhlo předávání certifikátů novým absolventům systému certifikace. Stupně „*Certifikovaný účetní*“ a „*Bilanční účetní*“ převzalo 18 absolventů a stupeň „*Účetní expert*“ Ing. Břejníková, Ing. Černíčková, Ing. Hejný, BBus Hnilička, Mgr. Karpíšková, Ing. Khazarova, Ing. Rýdlová, Ing. Spálenková, Ing. Švarcová, Ing. Wranová a Ing. Žáková. Dodatečná gratulace.

NAŠÍM CÍLEM JE ZLEPŠIT POZICI CERTIFIKOVANÝCH ÚČETNÍCH V ČESKÉ REPUBLICCE

„Průměrný příjem držitele odborného průkazu je přibližně 112 tisíc franků ročně, u diplomu se plat pohybuje kolem 178 tisíc, další vzdělávání se prostě vyplatí,“ říká Herbert Mattle, prezident největšího švýcarského svazu pro účetnictví, výkaznictví a controlling, známého jako veb.ch.

Pane Mattle, váš svaz pracuje na společném projektu s Komorou certifikovaných účetních v ČR. Můžete nám nastínit, co je cílem?

Hlavním cílem je zlepšení pozice certifikovaných účetních na pracovním trhu v Česku a zvýšení jejich reputace. Pomocí intenzivní výměny zkušeností a získávání poznatků z již dlouho úspěšného švýcarského modelu mají být odvozeny a následně vykonány efektivní kroky pro Českou republiku. Jsme hrdí na to, že při tom můžeme našim českým kolegům pomáhat.

Větší prestiž povolání v účetnictví a controllingu a lepší kariérní příležitosti pro české účetní, to zní jako velký plán. Jak dlouho vám

trvalo ve Švýcarsku dosáhnout současného postavení na trhu?

Ve Švýcarsku máme velmi velkou a dlouhou tradici. V roce 1909 byly realizovány první zkoušky účetních. Náš svaz vznikl v roce 1936. Je ovšem důležité, že se nespokojíme s tím, čeho jsme již dosáhli. Zkoušky, a tím také celé vzdělávání respektive přípravu na zkoušky, neustále přizpůsobujeme tomu, co požaduje praxe, tedy podniky, ekonomika i veřejný sektor.

Proč Komora certifikovaných účetních na tomto projektu spolupracuje právě se švýcarskou stranou? Jak se vám ve Švýcarsku podařilo stát se úspěšnými?

Domnívám se, že reprezentanti Komory certifikovaných účetních jsou nespokojeni se současnou situací, především s postavením certifikovaných účetních. Chtějí ji proto zlepšit. Při své analýze se dostali až ke švýcarskému modelu a považují ho za „best practice“. Úspěch ve Švýcarsku závisí na množství faktorů, je ale také sumou všech dílčích opatření a snahy. Náš svaz vedeme jako firmu, proto se vystavujeme trhu. Pomocí dalšího vzdělávání na též trhu vyděláváme peníze, abychom je neustále investovali do dalších inovací. V dalším vzdělávání jsme neuvěřitelně úspěšní, v některých produktech jsme lídři trhu. To vše díky našemu principu „z praxe pro praxi“.

Jak se vám daří tak dobře provázat teoretické požadavky s profesním vzděláním, obsahem zkoušek a praxí?

Zkoušky přizpůsobujeme profilům jednotlivých pozic v této oblasti (například požadavky na pozici hlavní účetní) a tím také praxi, kterou neustále sledujeme, stejně jako sledujeme vývoj a trendy v účetnictví a controllingu. Zkouškové komise jsou obsazeny převážně lidmi z praxe, většina expertů pochází rovněž z praxe. Ekonomika a veřejný sektor si cení toho, že se naši absolventi mohou pyšnit nejen odbornými znalostmi, ale také rozumějí „řemeslu“ a jsou tak rychle, respektive ihned použitelní v praxi. Naše menší a střední firmy potřebují odborníky, kteří sami účtují a přitom samostatně správně sestaví účetní závěrku a vyznaží se v přímých i nepřímých daních. K tomu se přirozeně přidává porozumění podniku, ať už se jedná o podnikové finance nebo finanční řízení firmy.

Ve švýcarském modelu funguje vysoký stupeň seberegulace. Účetní požívají velkou míru důvěry. Myslíte, že lze tento model bez nebezpečí uplatnit i v jiných zemích?

Víte, kulturu nemůžete jednoduše „převézt“ do jiné země. Ale pomocí mezinárodní výměny zkušeností můžete jednotlivé elementy úspěšného švýcarského modelu poskládat do modelu vlastního, který je již přizpůsoben místní kultuře. Důvěru musíte budovat během dlouhých let, avšak můžete ji vytvořit vhodnými kroky a příslušnou profesní etikou. Potřebujete ale také velmi dobrý marketing a vztahy s veřejností.

Vraťme se k podstatě švýcarského modelu. Jaký je rozdíl mezi diplomem (Diplomovaný expert v účetnictví a controllingu) a tzv. odborným průkazem (Odborný průkaz ve financích a účetnictví)?

Vzdělávací proces odborného průkazu trvá tři roky a obsahuje přibližně 800 lekcí. Diplom trvá další tři roky a obsahuje asi 740 lekcí. Dále je nutné rozsáhlé samostudium. Rozhodující jsou profily jednotlivých pozic. U odborného průkazu jde spíše o povolání jako hlavní účetní, hlavní ekonom nebo samostatný účetní s oprávněním výkonu dalších funkcí jako například v daňové oblasti nebo auditu. U diplomu se jedná o pozice typu mezinárodní finanční controller, CFO nebo skupinový finanční ředitel na úrovni koncernu, tedy ve větších a většinou mezinárodních firmách.

A v praxi vše skutečně funguje tak, že samotný trh bez formální regulace vyžaduje na jisté pozice jen jistou úroveň vzdělání účetních? Vy dohlížíte na kvalitu účetních, kdo ale dohlíží na vás, zda-li dohlížíte?

My zodpovídáme za zkoušky a tedy za odbornou úroveň účetních a controllerů. Zkoušky trvají čtrnáct hodin u odborného průkazu a dvacet hodin u diplomu. K tomu je nutné přičíst podmínky připuštění ke zkouškám, ať už se jedná o dosaďadní vzdělání nebo požadavek několikaleté praxe. Počet těch, co zkoušky neudělají, se pohybuje mezi třiceti až čtyřiceti procenty. Naše zkoušky jsou podřízeny ministerstvu (Státní sekretariát pro vzdělání, výzkum a inovace SFBI). To povoluje jednotlivé součásti zkoušek a také vysílá svého pozorovatele při realizaci jednotlivých zkoušek.

Co platové ohodnocení? Provázanost s pozicemi určitě vede i k vyšším výdělkům lépe kvalifikovaných účetních....

Ano, je tomu tak. Pravidelně realizujeme výzkumy platové úrovně, které to potvrzují. Průměrný příjem držitele odborného průkazu je přibližně 112 tisíc švýcarských franků ročně, u diplomu se plat pohybuje kolem 178 tisíc. Jak vidíte, další vzdělávání se prostě vyplatí.

Jak se v systému potkává univerzitní vzdělání s dalšími kvalifikacemi ve financích a účetnictví? Jaká je pracovní pozice pouhého absolventa financí na vysoké škole?

Naše zkoušky jsou ceněny hlavně proto, že požadujeme teorii i praxi. Absolventi mohou být okamžitě použiti v praxi. Zpravidla dokonce už přicházejí z praxe, ale přibývá nám čerstvých absolventů vysokých škol, kteří podstupují diplomovou zkoušku. Náš diplom se nám během let podařilo etablovat jako nejceněnější odborný diplom specialisty v oborech účetnictví, výkaznictví a controlling.

Jsou švýcarské finanční kvalifikace nějak provázány s mezinárodními certifikáty typu CIMA a CFA?

Provázány nejsou, ale touto otázkou jsme se zabývali. Naše analýzy ukázaly, že úroveň našich zkoušek je nadřazena certifikátům jako CIMA nebo CFA. K tomu tyto certifikáty nejsou zaměřeny na konkrétní zemi, a proto jim chybí provázanost s velmi důležitou národní legislativou v oblasti účetnictví a daní.

Švýcarsko je samozřejmě jedním z center světových financí, ale kdo tam byl, ví, že v mnoha ohledech funguje osobitě. Co třeba mezinárodní ambice členů vašeho svazu? My jsme velmi otevřená ekonomika a v Česku má řada finančních manažerů mezinárodní ambice. Jejich kvalifikace by měla být přenositelná...

Důležité je, že ani u naší kvalifikace nepřijdou mezinárodní účetní standardy zkrátka. Další důležitý požadavek jsou také cizí jazyky, zejména angličtina. Mnoho našich členů pracuje ve Švýcarsku, částečně v zahraničí pro mezinárodní firmy.

NOVÝM PŘEDSEDOU KOMORY BYL V LISTOPADU ZVOLEN ING. LIBOR VAŠEK, PH.D.

Disponuje dlouholetými zkušenostmi v oblasti účetnictví. V Komoře působí tři roky, z toho dva roky ve výboru. Zastává také pozici zkušební komisaře pro zkoušku „Finanční

účetnictví a výkaznictví“ v systému certifikace účetních, je členem Metodické rady Svazu účetních a působí jako odborný asistent na Katedře finančního účetnictví a auditingu Vysoké školy ekonomické v Praze, kde zastřešuje zejména oblast mezinárodních účetních pravidel.

Libor Vašek již během inženýrského studia působil jako asistent v tuzemské účetní a auditorské společnosti a od roku 2003 působí jako odborný lektor a konzultant pro oblast IFRS a konsolidací. V roce 2004 získal dekret školitele IFRS, a v roce 2010 stupeň účetní expert v systému certifikace účetních.

Libor Vašek je absolventem Vysoké školy ekonomické v Praze, na níž ukončil své magisterské studium a pokračoval dále v interním doktorském studiu na Katedře finančního účetnictví a auditingu. Je spoluautorem několika odborných publikací, učebnic a přispívá svými odbornými články do českých a slovenských časopisů.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE ROZVOJ LIDSKÝCH ZDROJŮ V OBLASTI CERTIFIKOVANÝCH ÚČETNÍCH

XVI. SNĚM KOMORY

Až 11. prosince proběhl loňský sněm Komory. Důvodem pozdního termínu bylo „čekání“ na sněm mateřského Svazu účetních (ten se bude konat nakonec až v únoru 2014 – původně měl být na podzim), který bude řešit dopady nového občanského zákoníku na uspořádání organizace (zákon o sdružování občanů je od 1. ledna 2014 zrušen). Tento bod byl také, kromě obvyklé agendy, na

programu našeho sněmu. Komora se přiklání k variantě I. – rozdělení Svazu účetních na samostatné spolky (s právní osobností) a možné následné sdružení do svazu (viz usnesení sněmu níže). S materiály na únorový svazový sněm se můžete seznámit na internetových stránkách Komory.

■ LZ

USNESENÍ

XVI. SNĚMU KOMORY CERTIFIKOVANÝCH ÚČETNÍCH konaného v Praze dne 11. prosince 2013

Sněm Komory certifikovaných účetních:

I. bere na vědomí:

- a) informaci o transformaci SÚ v návaznosti na novou legislativu,
- b) informaci o hospodaření Komory v roce 2013,
- c) informaci o plnění KPV členy Komory,
- d) informaci o možnosti výhradního využívání „Účetního portálu“ členy Komory.

II. schvaluje:

- a) zprávu o činnosti výboru Komory za období od předchozího sněmu,
- b) zprávu o hospodaření Komory za rok 2012,
- c) výborem předložený návrh rozpočtu Komory na rok 2013,
- d) zprávy dozorčí a disciplinární komise Komory za období od předchozího sněmu,
- e) dozorčí komisí předložený návrh na úpravu jednacího řádu sněmu,
- f) výborem předložený návrh rozpočtu Komory na rok 2014.

III. volí:

- a) Ing. Janu Dlačovou, Ing. Eleonoru Herlíkovou, Ing. Josefa Homolku, Ing. Ditu Chrastilovou, FCCA, Ing. Roberta Jurku, Ing. Bc. Magdalenu Královou, Ing. Václava Mudru, Ing. Pavla Novotného, Ing. Michaelu Ledvinu, Ing. Simonu Pacákovou, Ing. Vendulu Peškovou, Ing. Karla Smetanu, Ing. Alici Šrámkovou, FCCA, Ing. Libora Vaška, Ph.D. delegáty Komory na sněm SÚ v únoru 2014,
- b) Ing. Jana Ungermana kandidátem Komory do revizní komise SÚ.

IV. zmocňuje:

- a) delegáty Komory podpořit na sněmu SÚ v únoru 2014 variantu I. – rozdělení SÚ na samostatné spolky a případné následné sdružení do svazu,
- b) výbor Komory k nominaci náhradního delegáta na sněm SÚ v únoru 2014 v případě omluvy některého ze zvolených delegátů,

V. ukládá výboru Komory:

- a) připravit projekt využívání „Účetního portálu“ pro členy Komory,
- b) připravit úpravu statutu – stanovení pravidel pro rozpočtové provizorium na principu vyrovnaného hospodaření,
- c) připravit aktualizovanou strategii rozvoje Komory na roky 2014–2016.

POZVÁNKY NA NĚKTERÉ VZDĚLÁVACÍ AKCE V PŘÍŠTÍCH TÝDNECH

10–11. LEDNA 2014, TŘEBÍZ

MZDOVÉ ÚČETNICTVÍ 2014

lektorka: Mgr. Dagmar Kučerová (certifikovaná účetní,
zkušená lektorka, specialistka na mzdové účetnictví)
zahrnuto do KPV v rozsahu 10 hodin

10. LEDNA 2014, HRADEC KRÁLOVÉ (9.00–14.00 hod.)

DAŇ SILNIČNÍ, DAŇ Z NEMOVITOSTÍ A DAŇ Z NABYTÍ NEMOVITÝCH VĚCÍ OD 1. LEDNA 2014

lektor: Ing. Petr Rosůlek (Finanční úřad pro Královohradecký kraj)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

14. LEDNA 2014, OSTRAVA (9.00–14.00 hod.)

NOVELA DPH PRO ROK 2014 A ZÁVĚR ROKU 2013

lektorka: Danuše Smetanová (Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

15. LEDNA 2014, PRAHA (9.00–14.00 hod.)

PRACOVNÍ PRÁVO 2014 (DOPADY REKODIFIKACE)

lektor: JUDr. Jaromír Zrutzký
(specialista na pracovní právo, rozhodce v kolektivním vyjednávání)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

16. LEDNA 2014, PRAHA (9.00–14.00 hod.)

PRÁVNÍ ÚPRAVA OBCHODNÍCH SPOLEČNOSTÍ OD 1. LEDNA 2014

lektor: JUDr. Ondřej Moravec (advokát)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

16. LEDNA 2014, OSTRAVA (9.00–14.00 hod.)

CESTOVNÍ NÁHRADY A SILNIČNÍ DAŇ OD 1. 1. 2014

lektor: Ing. Karel Janoušek
(specialista v oboru, autor odborných publikací)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

17. LEDNA 2014, HRADEC KRÁLOVÉ (9.00–14.00 hod.)

INTRASTAT 2014

lektor: Marek Reinoha
(poradce a lektor v oblasti DPH, cel a unijního obchodu)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

17. LEDNA 2014, OSTRAVA (9.00–14.00 hod.)

**ZMĚNY V ÚČETNICTVÍ A DANÍCH Z PŘÍJMŮ OD 1. 1. 2014 –
DOPADY REKODIFIKACE PRÁVA**

lektor: Ing. Jiří Klíma (daňový poradce)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

20. LEDNA 2014, PRAHA (9.00–16.00 hod.)

ZMĚNY V ÚČETNICTVÍ A V DANÍCH PRO ROK 2014

lektori: Ing. Petr Kout, CSc. (daňový poradce),
Tomáš Líbal (účetní poradce – EPOS Praha, spol. s ro.)
zahrnuto do KPV v rozsahu 6 hodin

20. LEDNA 2014, OSTRAVA (9.00–14.00 hod.)

**NOVÝ ZÁKON O OBCHODNÍCH KORPORACÍCH OD 1. 1. 2014 –
ZMĚNY V ÚPRAVĚ A.S. A S.R.O.**

lektor: Mgr. Michal Černý, Ph.D.

(odborný asistent, Právnická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci)
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

28. LEDNA 2014, OSTRAVA (9.00–14.00 hod.)

ZDAŇOVÁNÍ MEZD OD 1. 1. 2014 A ROČNÍ ZÚČTOVÁNÍ ZA ROK 2013

lektor: Ing. Milan Lošťák (Finanční úřad pro Olomoucký kraj)

zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

28. LEDNA 2014, TACHOV (9.00–15.00 hod.)

**ÚČETNICTVÍ 2014 + NÁVAZNOST NOZ PRO VYBRANÉ ÚČETNÍ JEDNOTKY
A PŘÍSPĚVKOVÉ ORGANIZACE**

lektorka: Ing. Simona Pacáková

(auditorka, daňová poradkyně, soudní znalkyně)

zahrnuto do KPV v rozsahu 5 hodin

29. LEDNA 2014, OSTRAVA (9.00–14.00 hod.)

**NOVELA DANĚ Z PŘÍJMŮ PRÁVNICKÝCH OSOB OD 1. 1. 2014
A PŘÍZNÁNÍ ZA ROK 2013**

lektor: RNDr. Petr Beránek (daňový poradce)

zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

29. LEDNA 2014, HRADEC KRÁLOVÉ (9.00–14.00 hod.)

AKTUALITY 2014 V ÚČETNICTVÍ PŘÍSPĚVKOVÝCH ORGANIZACÍ A OBCÍ

lektorka: Ing. Simona Pacáková

(auditorka, daňová poradkyně, soudní znalkyně)

zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

31. LEDNA 2014, HRADEC KRÁLOVÉ (9.00–14.00 hod.)

NEMOCENSKÉ POJIŠTĚNÍ A POJISTNÉ NA SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ OD 1. 1. 2014

lektorka: Helena Příkrylová

(specialistka v oboru sociálního a nemocenského pojištění)

zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

5. ÚNORA 2014, PRAHA (9.00–13.00 hod.)

DANĚ Z PŘÍJMŮ FYZICKÝCH OSOB 2013/2014

lektor: RNDr. Ivan Brychta (daňový poradce)

zahrnuto do KPV v rozsahu 3,5 hodiny

14. ÚNORA 2014, PRAHA (9.00–14.00 hod.)

DPH V ROCE 2014

lektor: Ing. Igor Pantůček

(daňový poradce, specialista na DPH)

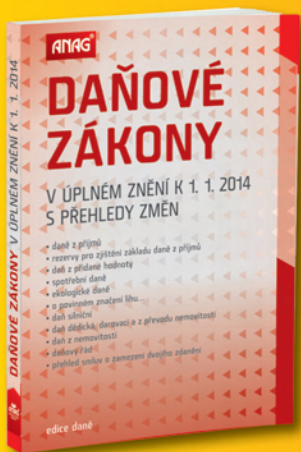
zahrnuto do KPV v rozsahu 4,5 hodiny

PŘIPRAVUJEME

15.–17. KVĚTNA 2014, HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

INTERNÁTNÍ ŠKOLENÍ: VÍCE TÉMAT

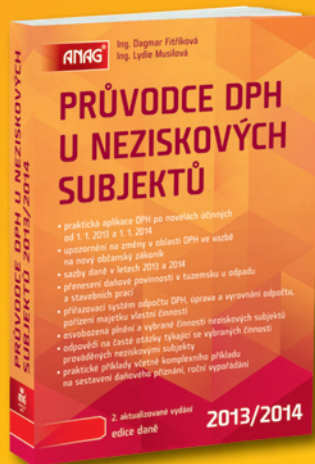
Podrobnosti k akcím naleznete na www.komora-ucetnich.cz

296 stran
119 Kč
brožovaná

DAŇOVÉ ZÁKONY (2575) V ÚPLNÉM ZNĚNÍ K 1. 1. 2014 S PŘEHLEDY ZMĚN

Publikace přináší aktuální znění všech důležitých daňových zákonů s vyznačením legislativních změn, které platí pro rok 2014. Rozsáhlé změny souvisejí nejen s rekonstrukcí soukromého práva, ale plynoucí rovněž z dalších právních předpisů se týkají téměř všech zákonů, zejména zákona o daních z příjmů a zákona o dani z nabytí nemovitých věcí. Kniha je nezbytným pomocníkem pro použití daňových zákonů. Praktický formát umožňuje práci s publikací i na cestách.

576 stran
499 Kč
brožovaná

PRŮVODCE DPH (2568) U NEZISKOVÝCH SUBJEKTŮ 2013/2014

Ing. Dagmar Fitříková, Ing. Lydie Musilová

Průvodce poskytuje výklad postupů při uplatnění DPH v roce 2013 v situacích, do nichž se neziskové subjekty, plátcí, v praxi dostávají. Součástí jsou praktické příklady týkající se roku 2013, jejichž řešení je ve většině případů využitelné v praxi také pro rok 2014. V knize najdete rovněž výklad již schválených změn, které jsou účinné od 1. 1. 2014, včetně upozornění na vybrané změny související s novým občanským zákoníkem.

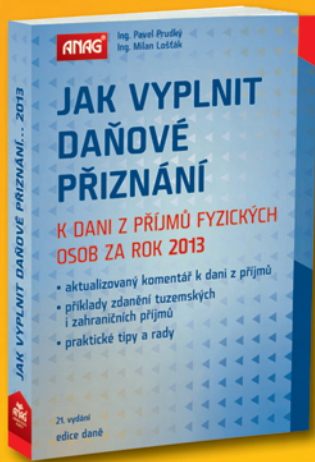

cca 340 stran
319 Kč
brožovaná

ROČNÍ ZÚČTOVÁNÍ DANĚ Z PŘÍJMŮ (2573) ZE ZÁVISLÉ ČINNOSTI A FUNKČNÍCH POŽITKŮ ZA ROK 2013

Mgr. Petr Pelech

Podává podrobný výklad a přispívá k lepší orientaci při provádění ročního zúčtování daně z příjmů za rok 2013. Reaguje na všechny legislativní změny včetně změn v rámci úsporných opatření přijatých koncem roku 2012 s účinností od roku 2013. Zobechuje i poznatky z praxe, které se v procesu zúčtování vyskytují.

cca 370 stran
399 Kč
brožovaná

JAK VYPLNIT DAŇOVÉ PŘÍZNÁNÍ (2569) K DANI Z PŘÍJMŮ FYZICKÝCH OSOB ZA ROK 2013

Ing. Pavel Prudký, Ing. Milan Lošťák

Obsahuje komentář zákona o daních z příjmů, podrobný popis tiskopisu daňového příznání za rok 2013 se všemi jeho přílohami, konkrétní příklady nejběžnějších situací, ve kterých je poplatník povinen podat daňové příznání, vzory žádostí apod. Praktická pomůcka pro každého, kdo musí v roce 2014 podat daňové příznání.

Bulletin Komory certifikovaných účetních
Redakce: Ladislav Zemánek
Vydání: prosinec 2013